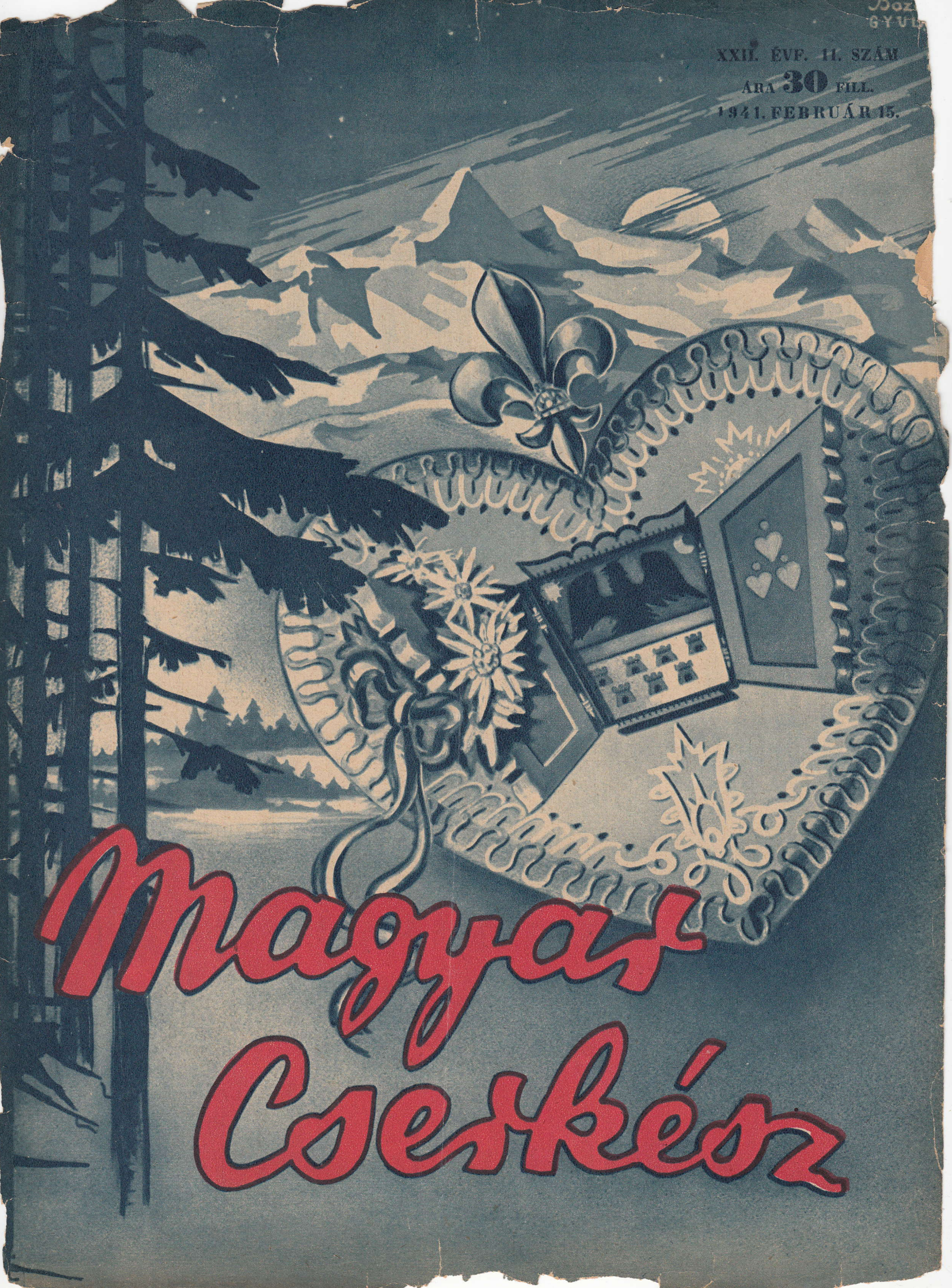

502
6YVL

XXII. ÉVF. II. SZÁM

ÁRA 30 FILL.

1941. FEBRUÁR 15.

Magyar Csetkés

Meghívó

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG

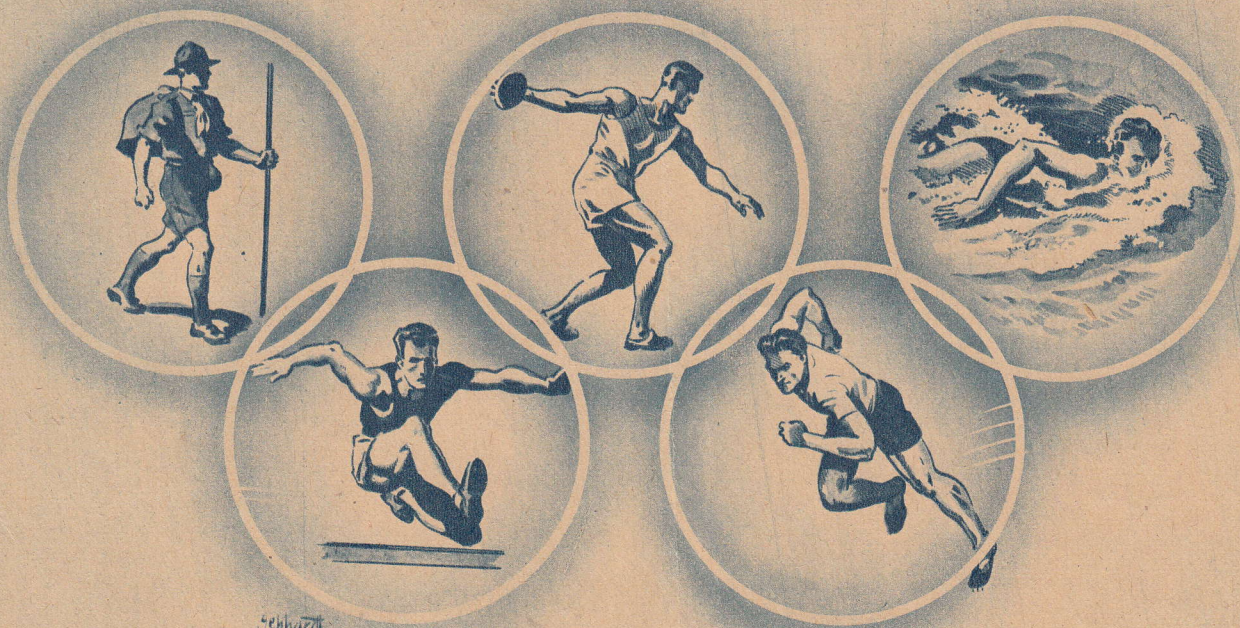
a Kormányzó Ur tiszteletére,

mint minden évben, úgy az idén is megrendezi díszes külsőségek között a nemzeti ünnepen, március 15-én a szokásos

OPERAI DÍSZELŐADÁST

A múlt évben oly nagy erkölcsi és közönségsikere volt az előadásnak, hogy kérjük a csapatokat, foglalkozzanak a meghívandók (cserkészek szülei, a csapat jóakarói és barátai) névsorával s a kiküldött meghívó igénylést minél korábban küldjék vissza, hogy a meghívókat március első napjaiban kiküldhessük. — Színre kerül Poldini Ede operája:

FARSANGI LAKODALOM

Seehardt

Élj egészségesen
étkezz mértékletesen
igyál **Kneipp malátakávé!**

MAGYAR CSERKÉSZ

XXII. ÉVFOLYAM, II. SZÁM

ELŐFIZETÉSI DIJ: egy évre 6 pengő. Cserkészeknek, leventéknek, tanulóknak egy évre 3 pengő

SZERKESZTI:

DR. SZTRILICH PÁL

1941. FEBRUÁR 15.

MEGJELENIK A HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN
CSÉKKSZÁMLA: 31.428

Az utolsó cserkészkalap

Cserkésziú (beront szobájába, kikapja a cserkészkalapot a szekrényből, maga elé teszi az asztalra. Törét kirántja övéből):

*El te gombakalap, mindnyájunk szégyene!
Jó magyar fiúnak nem telt benned kedve.
Mert idegen voltál, nem kellett nekünk,
Kényszerből viseltünk, sohasem szerettünk.
Búrkalapnak csúfolt mindenki tégedet,
Idegen nemzetnek köszönöd létedet.
Régóta haldokolsz... itt-ott látunk már csak...
Inkább csak képeken, mint kísértő árnyat.
De most a közgyűlés kimondta halálod
S minden ifjú magyar ellened szavazott!*

Kalap (büszke szomorúsággal):

*Nem vagyok idegen, bár máshol születtem.
A koronás jelvény magyarrá tett engem.
S árvalányhaj lengett büszkén a boglárón,
Mit folyton viseltem kívül az országon.
S mennyi dicsőséget szereztem teneked:
Bennem ismerték meg a magyar gyereket.
Fejeden viseltél még minden Jamboreen,
Együtt arattuk még fényes győzelmeink.
Koppenhágán kezdve... angolok, hollandok...
A sok jutalomra ma is büszkék vagytok!
Zenithem Gödöllő!... S Birkenhead mezején
Láttam, hogy a magyart mind fölé emelték...*

Fiú:

*De ezt ne magadnak, minékünk köszönjed!
Nem te; mi hoztunk terád dicsőséget.
Árvalányhaj... jelvény... ez mind csak külső máz:
Idegen a színed, alakod, karimád!*

Kalap:

*Színem a magyar trikolór egyike.
Aki khakit mond is, zöld jut az eszibe.
Szabadjárásnak ez a szín felel meg,
Mint jó katona-szín, illik a terephez.*

*Anyagom hazai, honi föld termelte,
Magyar kéz formálta alakom kerekre.
Magyar munkásoknak adtam én kenyeret
S a jó magyar áru külföldnek is kellett.
Alakom a szükség, nem más szellem szülte,
Hasonlót visel a magyar puszták népe.
Védtelek a széltől, naptól és esőtől,
Jó viharszíjamat mivel cseréled föl?
A kalapszíjam is jó helye a számnak,
Ha játszó cserkészek bokrok közt bujkálnak.
Egy dolog lehet csak idegen előtted:
Hogy reám négy sarkot, négy hajtást kötöttek.
De ez jelentheti a négy világtájat,
Merre, magyar cserkész, jó híred szétáradt.
Vagy talán még inkább a „negyedik” törvényt:
„Testvérnek tekintsünk mi is minden cserkészt”.
(Ezt meg fenntartotta a gyűlés többsége:
Helyes értelmét a főcserkész megvédte.)*

Apa (benyit, meglátja fiát a bicskával a kalap előtt):

*Igaza van, fiam! — Ezt már nem engedem!
A kalap emléke összeforrott velem.
Még kihajtós ingben és hosszú nadrágban
Magam is bizony csak e kalapban jártam.
Nem néztük azt másnak csak „cserkészkalapnak”,
Ki gondolt arra, hogy honnan származnak?*

(Felemeli):

*Elviszlek magammal a saját szobámba,
Hogy folyton lássalak, emlékedet áldva,
Kakastollas öreg csendőrkalap mellé
(Ezt is idegennek most ugyan ki nézné?)*

(Fiához):

*Izzó magyarságod én nem kárhoztatom:
Legyünk kívül-belül egyképpen magyarok!
De értsd meg te is a vele érző apád:
E kalap jelenti: cserkészet őskorát!
Ez nevelt fel egy új, különb nemzedéket,
Igy „jó munkát” végzett — nyugalomra térhet!*

Dr. Szücs Imre
Róma.

ÁTREPÜLTÉM A KIRÁLYHÁGÓN...

REPÜLŐGÉPEN A VISSZATÉRT ERDÉLY FELETT

Milliósi fővárosunk még alig ébredezett, amikor az autobusz már vígan robogott át kora reggel a Lánchídon. A kis hajnali forgalomban gyorsan kijutottunk a balatoni műútra s innen már sebesen vitt ki útunk a budaörsi repülőtérre. Az alig felhős kék ég mintha maga mosolyogná: Fiúk, ma szép repülőidő lesz!

A budaörsi repülőtéren már nagy élet folyik. Az épületben podgyászaikkal sürgölődő utasok és boyok, 7.40-kor indul a MALERT menetrendszerű gépe *Wien—Breslau—Berlin* felé. A nagy hárommotoros utasgép már a betonon áll, az utasok útlevelét vizsgálják, a kék egyenruhás magyar forgalmi pilóták az indulási időt várják és az időjárásjelentést tanulmányozzák. Közben a hangár felől fürge kis hernyótalpas hozza elő a mi gépünket, a MALERT másik nagy 17 személyes, hárommotoros Junkers JU 52-öt, a híres magyar repülő, *Kaszala Károlyról* elnevezett „HA-JUA“-t, útrakészen az erdélyi repülésre. A beszállással még pár pillanatig várunk, felbőgnek a berlini gép motorjai s rövid kigurulás után már eltűnik a budai hegyek felett, Bécs irányában...

7 óra 50 perc, elfoglaljuk helyünket a világ legbiztosabb és legjobban megkonstruált gépében, a JU 52-es kényelmes kabinjában. Még egy búcsúintés a kollégáknak, gurulunk s beállunk a startjelre. Pilótánk gázt ad s alig észrevehető átmenettel már repülünk. Egykettőre a Duna felett járunk. A sokmilliónyi ablak csillog a felkelő nap sugaraitól, alattunk megindult a reggeli forgalom. Külvárosok, vasútvonal és máris egy hatalmas térség felett húzunk el: ez Budapest most épülő, új ferihegyi repülőtere, amelyik egyike lesz Európa legszebb, legmodernebb és legnagyobb repülőtereinek. Most már a felkelő nap irányába térünk, *Kelet felé, irány Erdély...*

Erdély! 1940 szeptemberében minden magyar szíve megdobbant. Erdély, a legősibb, legszentebb magyar föld, visszatért! Minden magyar szeme büszkén tekintett Kelet felé, lélekben elkísértük bevonuló honvédeinket s ezekben a szép őszi napokban mintha minden harang ezt zúgta volna: *Erdély hazatért! A Székelyföld újra magyar!*

1940 szeptemberében honvédeink birtokukba vették Erdély visszatért részét. Az örömmámoros napokat komoly munka követte. Megindult az országos újjáépítés, a 22 évig elszakított terület közigazgatásának, ellátásának, közlekedésének és egyéb temérdek felmerülő kérdésének minél gyorsabb és jobb lebonnyolítása és megszervezése. Ezek között is, a legfontosabb a közlekedés nagy kérdése volt, mert hiszen egy új terület bekapcsolása az anyaország vérkeringésébe jó közlekedés nélkül lehetetlen. Különösen akkor, amikor nem egy közlekedésileg teljes, hanem csak mesterségesen levágott részről van szó, ahol a legfontosabb vasútvonalakat és utakat átvágja az új határ. Itt kapcsolódott bele Erdély visszatérése után a hatalmas munkába a légiforgalom. Mert ahol vonat, autó stb. minden közlekedési eszköz útjába a legnagyobb akadályok gördülnek, ott a légiközlekedés nem ismer akadályt, a légiforgalom megindulhat. 1940 szeptember 15-én fejezte be honvédségünk a megszállást, 1940 szeptember 27-én pedig ünnepélyesen megnyílt a MALERT új erdélyi repülővonala: *Budapest—Nagyvárad—Kolozsvár—Marosvásárhely*. A megbénított és kettévágott vasútvonalak felett diadalmasan megjelent Erdély légtérében a háromszínű magyar gépmadár...

Órára nézek: Alig repülünk 15 perce és már messze benn járunk a magyar Alföldön; már a Tisza felett vagyunk, 100 km-re Budapesttől. Kis tiszántúli tanyák láncolata következik, az utakon munkájukba igyekvő falusiak. Egész alacsonyan repülünk, az éles napsütésben és tiszta levegőben meg se mozdul gépünk, az óraműpontossággal járó 3 motor egyenletes hangja pedig szinte jólesik a fülnek. Nyílegyenesen tartunk Kelet felé. Kisujszállítás, állapítom meg a térképről s amott északra a Hortobágy. Már 200 km. van

mögöttünk, amikor a térkép után igazodva mindnyájan kihajolva nézünk le az alattunk elsuhanó földre, hiszen most következik mindjárt a nagy pillanat, már itt is van: átrepüljük a *trianoni határt!* Szeretnénk túlhasogni a motorzúgást: *Kincses Erdély itt vagyunk*, piros-fehér-zöld gépmadarunkkal is hirdetni a magyar igazság eljöttét!

Alattunk már lankásabb a táj, feltűnnek a földbevágot szabályos, zezgugos vonalak, behasított csíkok, árkok, betonépítmények: a román erődvonalak ezek a volt magyar határ mentén, futóárkok, tankesapdák, drótkadályok, betontornyok végig az egész vidéken. A hírhedt Károly-vonal, melyet ugyanaz a sors ért, mint annakidején a felvidéki hármas vonalban húzódó esch erődvonalat: egy puskalövés nélkül bevette az igazság, a legerősebb fegyver!

Nagyváros csillan odalenn, Erdély első városa s egyben útunk első állomása következik, *Nagyvárad*, Erdély kapuja. A pilóta leveszi a gázt, gépünk süllyed s pár pillanat alatt már zökkenő nélkül földet érünk, az állomásépület elé gu-

Postaszakok berakása a postagépbe.

rulunk s megállunk a betonon. Pontosan 9 óra van, *70 perc alatt repültünk 230 kilométert.*

Elfogódott szívvel lépünk Erdély földjére. Az állomáson büszkén leng a magyar zászló. Az utasok egy része kiszáll, mi pedig a rövid várakozási idő alatt megnézzük a reptér-épület híres feliratát: *Nagyvárad, repülőtér*. Ezt bevonuló honvédeink állították össze a meglévő román feliratból, a hiányzó betűket ők maguk kalapálták ki. Mintha csak egy iskolásfiú írta volna, girbegurba egyik-másik betű, de nekünk mégis ez a legszebb felirat!

9.15, indulunk tovább *Kolozsvár* felé. Elrepülünk Nagyvárad, *Szent László* városa felett, lassanként már hegyes vidék következik, alattunk a *Sebes-Kőrös* kacskaringós medre. Utunk legszebb része következik, átrepülünk a *Királyhágón*. Mintha csak egy szeszélyes óriás vágta volna ezt a festői hágót a nagy hegyeken át, úgy visz a völgy helyenként óriási hegyek és meredek sziklafalak között. Alattunk a hágó. Apró folyócska mellett még apróbb kis vonat pöfög, fehér füstje kedvesen integetve száll felénk. A gyönyörű erdőség felett havas csúcsok merednek, hóval borított ormaik szikráznak a vakító napfényben. 1000 méteren járunk, időnként felhőbe kerülünk s az ablakunk előtt elsuhanó felhőfoslányok érzékelteik gépünk óránkénti *230 km-es* sebességét.

Negyedórás repülés után gépünk újra süllyed, a távolból hatalmas város képe bontakozik ki. Gyárkémények jönnek,

ipartelepek, pályaudvar, rengeteg sínpárral, Kolozsváron vagyunk. Éppen a város felett haladunk, a Főtér jön, gyönyörűen látszik ide fel a nagy templom s előtte Mátyás királyunk hatalmas lovasszobra. Gépünk merészet kanyarodik, a városban mindenki feltekint a motorzúgásra, a sok járókelő, mint egy nyüzsgő hangyaboly, mintha csak egy adott jelre állt volna meg. Már a szamosfalvai katonai repülőtér felett vagyunk, emellett van közvetlenül a polgári légiforgalom repülőtere. Ennek a közepén nagy fehér kör, közepén halványan látszik még a régi román felirat: „CLUJ“, de felette átírva friss erővel ragyog az új felirat: „KOLOZSVÁR“.

Erdély kincses fővárosában is 15 percet időzünk. Gépünk „tankol“, vagyis benzint vesz fel, utasok kiszállnak, mások itt szállnak be Marosvásárhely felé. Itt szállt be utunk legfiatalabb utasa, egy 14 éves, nyurga, székely fiú, szép házi-szöttes székely ruhában. Elmondja, hogy most repül életében először és már jóval az indulás előtt izgatottan ül be a kabinba.

Közben a gépünk „hasa“ alatt nagy a sürgés-forgás, folyik az ujságcsomagok kirakása. Naponta 1200 kg budapesti napilapot hoz le az erdélyi repülőjárat. A budapesti reggeli lapokat Erdély nagyvárosaiban és a Székelyföld fontosabb városaiban már kevéssel délután az utcán árulják a rikkancsok: „Frissek a budapesti ujságok, most érkeztek repülővel...“

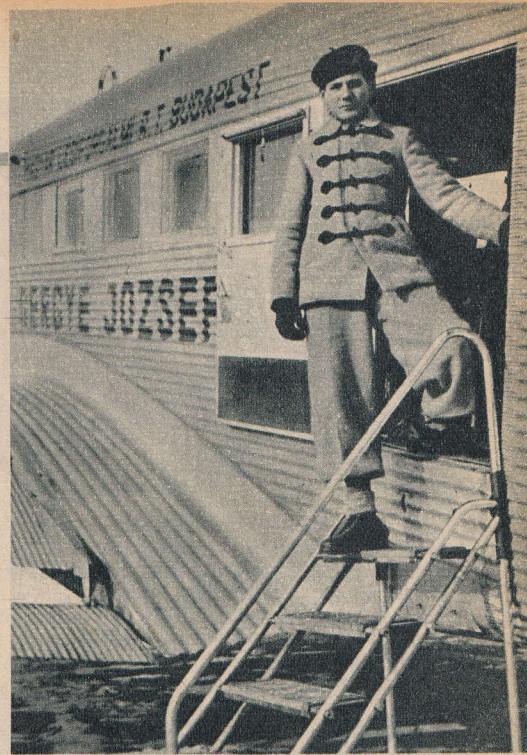
Nagyvárad repülőtér házilag készült felirata.

Nagy szó ez bizony az erdélyieknek, hiszen vonattal csak 2-3 napos ujságot kapnának.

Újból a felhőkben járunk, úton a Székelyföld fővárosa, Marosvásárhely felé. Utasaink túlnyomórésztben idevalósi székelyek, sőt van egy pirospozsgás, 60 év körüli székely kisgazdautasunk is. Nagyon tetszik neki a repülés és váltig intget felém, hogy többé máson nem is utazik, mint repülön. Gépünk hatalmas kerülőt tesz, a térképről ismert határbeszögellést kell kikerülni, mert a pilótáknak szigorú utasításuk van arra, hogy a román határtól 10 km-re kell legalább repülni. Ha ez a nagy határbeszögellés nem lenne, Kolozsvártól Marosvásárhelyig 10 perc lenne az út. Így bizony 35 perc. Elvonom tekintetemet Erdély odaát maradt részének hegyeiről és észak felé gyönyörködöm a kilátásban. Ott magaslanak a Kelemen és Görgényi havasok, közöttük hatalmasan emelkedik ki megnagyobbodott hazánk legmagasabb hegyesúcsa, a 2305 m magas és országgyarapító Kormányzó Urunkról elnevezett Horthy-csúcs. Alattunk, vadban igen gazdag erdő, egész alacsonyán járunk megint és egymásután látunk szarvascsordákat, őzeket és a mezőkön ferge nyulakat. Egy kis villanás és a gyors kis állatok már el is tűnnek az erdőben.

Marosvásárhely karsú tornyai tűnnek fel, vonalunk utolsó állomása, innen csak a postajárat gépe megy tovább lefelé. Ju 52-esünk begurul a kedves, székely stílusú állomásépület elé. Nézőközönségünk itt is akad bőven, fehér háziszöttesekben

A legfiatalabb székely utas.

székely atyafiak üdvözölnek kalaplengetve, barátságos istenhozottal. A betonon áll már a MALERT kis 2 motoros, 6 személyes, Focke Wulf típusú utasgépe, amelyik itt lenn mint postagép teljesít szolgálatot. Ez a gép mindennap berepülte a Marosvásárhely — Székelyudvarhely — Csíkszereda — Kézdivásárhely — Sepsiszentgyörgy — Marosvásárhely - útvonalat, de nem száll le sehol, hanem külön erre a célra beépített ledobószerkezeten keresztül dobja le az ujságokat és a postaszákokat ezekben a városokban, ahol külön ledobóhelyeken várják mindennap a hírhozó postagépet. Közben a nagy Junkersből serényen folyik az átrakodás a postagépbe, kérdésemre elmondja az állomásvezető, hogy ma pl. 600 kg ujság és 67 kg posta a rakomány. Utasokat erre az útra nem visz a gép, de e sorok írója abban a gyönyörű élményben részesült, hogy 1 óra 40 perc alatt berepülhette a postagéppel Erdély legszebb vidékét.

Pilótánk a most beérkező időjárásjelentést tanulmányozza. Elmondja, hogy romlik ugyan az idő, de nekünk talán még jó időnk és jó látásunk lesz végig. Kis gépünk fűggen felszökik az égbe, behúzható futószerkezetével hamarosan teljes sebességgel repülünk már a havasok felett. Bejártuk a csíki és háromszéki medencéket, az Olt völgyét, elrepültünk a Hargita havas csúcsai felett, elhúztunk a csíki havasok hóval borított fenyvesei felett és kedves medvecsaládra bukkantunk az egyik gerinc legtetején, amint a napban sütkeztek. Magasból láttuk a Székelyföld híres fürdőit, Borszékét, Tusnádot, a tengerszem Szt. Anna-tavat és a Gyilkos-tó híres, síelésre nagyon alkalmas síterepét. Az ujságledobás nagyszerűen ment, a ledobóhelyek felett alacsonyán elhúzva, egymás után potyogtak ki a vastag papírba csomagolt és dróttal átkötött csomagok, nagyot huppantak a földön és odalenn máris szaladtak elébe a várakozó székely atyafiak. Ilyenkor gépünk alig 25 méter magasan húzott a sok-sok bámészkodó székely felett, kik a ledobóhely mentén meresztgették nyakukat az égbe. Szinte közelről láttuk csillogó szemüket, hálalás arcukat, amint büszke örömmel figyelték a magyar postagép karsú suhanását és már régen utunk végcélja, Marosvásárhelyre érkezünk vissza, amikor még mindig magunk előtt láttuk a Székelyföld boldogan intgető, felszabadult magyarjait.

Fialla-Dőri Lajos

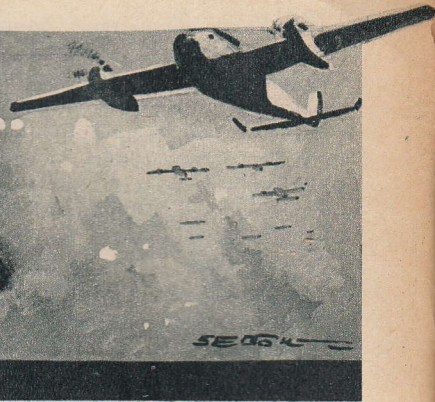
A postagép ledobja a csomagokat.

QUIDQUID LATET...

IRJA KOSZTER ATYA

(16.)

Ha siethet. Mert én úgy kellett másszam, mint a csiga. Hason csúszva, minden mozdulat után újra hosszú figyelésbe dermedve, másztam fel az egyik lépcsőn és a folyosó tetejéhez lapulva, mint egy óvatos kígyó, kúsztam végig rajta, át a háztetőre. Nehéz volt és veszedelmes, de megérté! Mert a lapos tetőn, a betonba süllyesztve, sűrűn egymás mellett égneek néző kerek ablakokat fedeztem fel a legkülönbözőbb nagyságban. A tető szélén tenyérnyi átmérőjűek, befelé újabb sorokban egyre nagyobbak, a középtájon pedig egy olyan hatalmas ablak, amelynek átmérője másfél méteren felül volt. A nagyobbak mind kerek acéllemezrel lezárva, amelyet hihetőleg belülről fordítanak rá valami szerkezettel az ablakra; a szélső két sor azonban takaratlan. Gondosabban megvizsgáltam az egyiket s nagyot dobbant a szívem. Nem ablak volt, hanem kitűnően csiszolt domború lencse! És a többi is egytől-egyig gyűjtőlencse! A nap-sugarak összegyűjtésére! Az a közepén levő óriáslencse maga egy világosoda! És mi lehet ott bent, a betontető alatt! Milyen soha nem látott csodálatos szerkezetek és gépek! Ki tudja, mit hozott ki már eddig is a tudós a napból áramló hő- és fénysugarakból?

A tíz körmömmel szerettem volna keresztülni magamat a kemény tetőn, hogy lejussak és odabent folytathassam a kutatásomat! E pillanatban nem gondoltam a Nagy Irányítóra, nem kémkedésre, jelentés-adásra. Ember voltam, feltűzött, kíváncsi ember, aki a jövő kapujához érkezett és azt zárva találja.

Minden pillanatban készen arra, hogy puszkagolyót kapok a testembe, csúszkáltam a tetőn, majd igen-igen óvatosan visszatértem újra a földre. Ellopakodtam az épület ajtajához. Egyetlen lemezből kovácsolt acélkapu; nincs rajta kilincs, nincs rajta zár, sem gomb, sem fogantyú. Vagy belülről nyitják bizonyos megbeszélte jelre, vagy talán valami különös sugárzással, amelyre odabent finom szerkezet reagál.

Az elhagyott, kihalt telep utcáin lassan mentem tovább. A szomszédos ház tetejéről valami rúd ágaskodott az égnek. Olyan volt, mint a tengeralattjáró periszkópja, kettős látófelülettel. Szerettem volna közelebből megnézni, de nem volt időm rá. Sietnem kellett, ha nem akartam, hogy itt érjen a hajnal.

A sziget másik széléhez közeledtem. Tizenhat beton-épületet számoltam össze. Most a legutolsó sarkánál álltam. Előtte ment a lép, nem messze a Samus partjáról apró fények villantak fel; ott a dák ideiglenes határ húzódik. Messze a szemhatár szélén gyenge világosság dereng; az ott a város, amelyben ma még a dák az úr. Ahogy én látom a világpolitikát, már nem sokáig!

Megrezentem. Lábujjhegyen futó emberi lábak halk nesze hangzott és most a szomszédos épület sarkától hirtelen sötét alak vált el. Gyors futással elérte a sziget szélét, leugrott a lápra és ügyes mozgással, kígyóvonalban futott a dák határ felé. Másik kém! Odaátrol jött és most hazafelé siet!

Gondolkodás nélkül utána eredtem. Elfutott a 'düh arra a gondolatra, hogy másik hírszerző is kutatta ezt a telepet, amelyet a magam kizárólagos tulajdonának képzeltem.

Ezt a hajszát nem sorolom be a kimondott sikereim közé. Két gáz-patronomba került, amelyet utána hajítottam, de csak az egyikkel sikerült eltalálnom s attól is csak pillanatra szédülhetett meg, mert kissé tántorgott; — de ezt az előnyt nem használhattam ki, mert akkor már közvetlenül előttem sötét árnyak mozogtak a jégen, hóbuckákon át: az idegen kém társai jöttek eléje a Samus partjáról. Most már nekem kellett menekülnöm. Kétszer lőttem rá az idegenre,

aztán visszavonultam. A szigetre vissza sem tértem, hanem balról elkerülve, egyenesen haza baktattam a hármasszigeten levő soffőr-tanyára.

Fél négy volt hajnalban, mire hazaértem. Gyorsan levetkőztem, becsomagoltam, aztán végigfeküdtem a heverőn és álomtalan alvással pihentem késő reggelig.

Még a délelőtt folyamán visszautaztunk Etelevárára.

*

(Itt a naplóba ragasztva füzetből kitépelt három lapot találtam. A kém jegyzetei tovább futnak, látszik, hogy ezt a pár lapot később csatolták hozzá a naplóhoz. Szép tiszta gyerekírással, titkolódzás nélkül rovott ogurnyelvű sorok. Szó szerint közlöm.)

19. január 20 reggel.

Apuskám az este 10 óra felé jött meg a kastélyból, ahol Sempronius bácsival tárgyalt. Éppen lefeküdni készültem, amikor benyitott hozzám és magával hívott. A kilences házába mentünk át, ahol az optikus csodák vannak. A négyes szobában apuska meggyújtotta a figyelőasztal kis lámpáját, fölcsavarta a tápolbafigyelő nagy periszkópot és melléje ülve, kissé igazgatta. Aztán odavont magához:

— Lóri fiam, most szükségem van a segítségedre. Figyeld rám. Sempronius bácsi a tiltak úrral együtt lejött ma a lápi kastélyba. A te barátod, Terskei soffőr hozta le őket a nagy kocsin. Azt hiszem, a soffőr ma meg fogja próbálni, hogy kikémlelje a hetedik szigetel. Nem, ne tiltakozzál! Tudom, hogy te becsületes embernek és jó ogurnak hiszed a soffőrt. Én is becsületes embernek tartom, sőt legendás hős katonának és páratlanul ügyes hírszerzőnek; de én tudom, hogy nem ogur ember s hogy egyik keleti birodalom számára dolgozik. Azt hiszem, hamarosan előjön majd a soffőrházból és a lápon át ellopózik mihozzánk. Új ide a nagy táveső mellé és figyeld a soffőrházat. Én a szomszéd szobában dolgozom. Ha látsz valamit, jelentsd.

— De apuskám — mondtam, — ebben a sötétben a szomszéd házig nem látok el, nemhogy a több kilométer távolságban levő soffőrtanyát láthatnám!

Nevelett azzal a meleg, kedves nevetésével és azt mondta: A napugár kutatójának a fia az éjszaka sötétjén is keresztüllát. A nagy távesőben ibolyántúli sugárzás dolgozik. Ez az éjt meg nem világosítja, de te úgy látsz a segítségével, mintha nappal lenne.

Kíváncsian ültem le a műszer mellé és szememre kapesoltam a figyelőt. Csodálatos volt! Mintha nappal lenne, oly tisztán láttam a harmadik szigetel, rajta a hangárt, a garázst, a soffőrházat. Csodálatosan nagy tudós az én édesapám!

Ültem mozdulatlanul és figyeltem. Másfél órán át semmi nem mozdult. Elálmosodtam, nagyokat ásítottam és attól féltem, hogy szegényszemre elalszom itt a műszer mellett. Hazagondoltam Rózsikára, meg a fiúkra, meg szegény anyácskára, aki messze tőlünk a nagymamánál bizonyára nagyon vágyódik utánunk... Az iskola... A tisztelendő úr... Messziről mintha a hangját hallandám...

Azt hiszem, egészen közel voltam az elaváshoz, amikor a soffőrház ajtaját kitarulni láttam. Gázalarcos, fehérköpenyes férfialak lépett ki rajta és megindult a téren. Hívtam apuskát és most ketten figyeltünk. Érdekes volt. Egy kutyra rárohant, de aztán hirtelen élettelenül esett le mellette a földre. Apuska azt mondta, hogy valami gáz-gegyerrel ölthette meg.

Leszállt a lápra és a zombékok közt jött felénk. Csodálatosan ruganyos és ügyes volt. Lelapult, aztán ugrott, rohant, megállt, földre vágódott, megint óvatosan surrant előre, de mindig fedezék mögött. Nem hiszem, hogy egy apacsfnök ügyesebben csinálhatta volna!

Eltartott egy óráig, míg a szigethez ért, de észre sem vettem az idő mulását. A bozóton át olyan ügyesen jött, hogy elvesztettem szem elől és apuska mutatta meg, amint egészen máshol előbukkant, mint ahol vártam. Egy kutya rátámadt, aztán megint egy, de játszva végzett velük. Az öröket gondosan elkerülte, egy sem vette észre őt. Ez nagy szó, mert igaz, hogy sötét volt odakint és nekik nem volt ibolyántúli sugarak, de a mi öreink lápon nőtt félvad pákászok, akiknek olyan hallásuk van és olyan szaglásuk, mint egy vadállatnak.

Jött a házak között, vizsgálódott, figyelt. Pontosan velünk szemben, a nyolcas háznál sokáig lopakodott, aztán felment a tetőre és hasoncsúszva végigvizsgálta a lencséinket.

Engem elfutott a méreg, hogy a mi kintűnben védett telepünkre ilyen játszva behatol egy ellenség. A torkomat pedig csalódás és keserűség fojtogatta. Szerettem ezt a soffőrt és a Z. S. F. is hogy bizott benne! Most láttam, hogy igazán kém és fáj a szívem.

— Miért nem löjük le? Vagy miért nem fogjuk el és verjük bilinesbe?

— Mert a barátod! — nevetett az édesapám.

— Nem a barátom! Gyűlölöm! Utálom! Kém, jellemtelen, hitvány, nyomorult alak!

Magához húzott, simogatta a fejemet és nagyon-nagyon komolyan mondta:

— Kicsi fiam, nincs igazad. Az effajta kém mesebeli hős, a hadsereg büszkesége! Katona, aki éveken át pillanatonként veszélyezteti az életét. Ez többet tud, mint a tábornoka; többet mer, mint az, aki otthon fényes egyenruhában sétál és nyolc kintűntetést tűz ki a mellére; veszedelmesebb, mint egy egész ellenséges hadsereg. A mi kémeink a külföldet járják és büszkék vagyunk rájuk; a külföld hírszerzői minket kerülgetnek: küzdünk ellenük és megbecsüljük őket. Ezek, akik nem pénzért kémkednek és nem hazárulók, hanem a hazájukat szolgáló katonatisztek, minden tiszteletet megérdemelnek.

— De ha Sempronius bácsi tudja, hogy a soffőre kém, miért tartja mégis? És miért hozza el magával, és engedi meg, hogy közel jusson a te titkaidhoz?

— Hogy Sempronius mit gondol és mit tud, azt nem is sejtem. A titkár úr viszont Terskeit egészen elsőrendű embernek tartja és azt reméli, hogy meg tudja szerezni az ogur ügynek. Komoly nyereség volna!

— De közben mindent megtud és mindent elárul!

— Ne félj. A titkár úr rajta tartja a kezét. A titkár úr az ogur hadsereg legügyesebb kémelhárító századosa. Ő azt állítja, hogy az én titkomat minden másnál jobban megvédi egyelőre ez a nagyszerű keleti kém, aki minden vetélytársát legjobban ismeri és tudja a módját, hogy elmarja őket innen. Ha viszont ő válnék veszélyessé, akkor a titkár azonnal nyakonfogja. Nézd, már jön le a tetőről! Tovább on! Fordítsuk utána a kémlelőt!...

Figyeltük, amint tovább ment a házak között. A délkeleti sarkon megállt és hosszan nézett a dák határ felé.

Aztán roppant izgalmas jelenet következett. Egy utcával tovább északra sötét alak bukkant fel és osonva futott a lápra. A mi soffőrünk rögtön a nyomába iramodott. Gyorsabb volt, mint a másik, egyre közelebb jutott hozzá. Most megállt, felémelte és meglóditotta a karját. — Gázbombát dobott! — mondta apuska. — De nem talált, mert az ellenfél tovább jutott. Szembe vele új alakok tűntek fel, heten. A soffőr meglátta őket, újra megállt és dobott valamit, amitől az üldözött meg-ingott és tántorogva forgott egyhelyben. Akkor odaértek már a segítői. Kettő közülük elvágódott, valószínűleg a gáztól, amelyet a soffőr bombája árasztott, kettő ezeknek segítségére

sietett, a másik három rárohant a soffőrré. Két villanás látszott és az az alak, akit a soffőrünk kergetett, összeesett. Aztán a soffőr átugrott egy zombékon és eltűnt. A homlokom egészen csapzott volt az izgalomtól! Ilyet eddig csak regényben olvastam.

Figyeltük, amint a három zombékról-zombékra kutatja a soffőrt egy darabig, aztán visszamentek a csoporthoz. Három testfeljényalóbboltak és nagy lassan mentek velük a határ felé. Mikor már közel jártak a folyóhoz, egyszerre ogur katonák fogták körül s még láttuk, amint összekötik a kezüket, aztán elbonyolulnak az ogur határörház felé.

Ekkor bukkant megint elénk a soffőrünk. Ott volt már közelvellenül a sziget partjánál. Megkerülte az egész telepet és mint egy fehér kitértel a fehér havon, osont vissza a hármassziget felé.

Az óra háromat ütött. Egész éjszaka jent voltam.

Apuska most megfogta a kezemet, a szemembe nézett és azt mondta nagyon komolyan:

— Lóri fiam, most egy darabka ogur történelmet láttál. Ne felejtse el: ez férfiak titka. A ma éjszaka tapasztalatait szívedbe zárd. Barátságból el nem mondhatod, elszólás ki nem csalhatja belőled, álmodban ki nem beszélheted, kínzás nem kényszeríthet rá, hogy eláruld. Megtígéred?

— Megtígérem! — mondtam és úgy éreztem, mintha ünnepi

esküt tettem volna valami nagyon férfias és nagyon komoly dologra.

És a soffőre olyan tisztelettel és becsüléssel gondoltam, mint soha azelőtt.

Most reggel van már. Itt ülök az íróasztalomnál. Le sem feküdtem addig, míg a mai éjszaka élményeit be nem írtam a naplomba. Tudom, hogy soha nem fogom elfelejteni. Most megyek és lefekszem.

Hej, ha én ezeket Kucacnak meg a fiúknak elmesélhetném! Hogy csillogna a szemük! Hiszen ez érdekesebb minden regénynél!

(Folytatódik a hírszerző naplója. Ő akkor, amikor a következőket írta, persze nem is sejtette mindazt, ami a beragasztott diáknaplóban olvasható. Ezeket a kitépelt lapokat talán évek múlva kaphatta meg Lóritól...)

I. 21.

Isten napja. Reggeli harangszó hívja a békés lelkű embereket Isten templomába. Rózsika is misére megy. Én nem.

Az én lelkemben nincsen béke. Harchan vívodom. Nem ismerem magamra.

Tegnap estefelé érkeztünk haza a keleti mocsarokból. Elmúlt egy éjszaka. Eljött az éjfelező és eljött a perc, amikor nekem kell jelentésemet megtennem a Nagy Irányítónak. Most volna jelenteni valóm, hej, milyen sok jelenteni valóm volna! És a rádióm hallgatott, sőt az engem hívó jelekre sem feleltem. Higyjék el, hogy nem vagyok itthon!

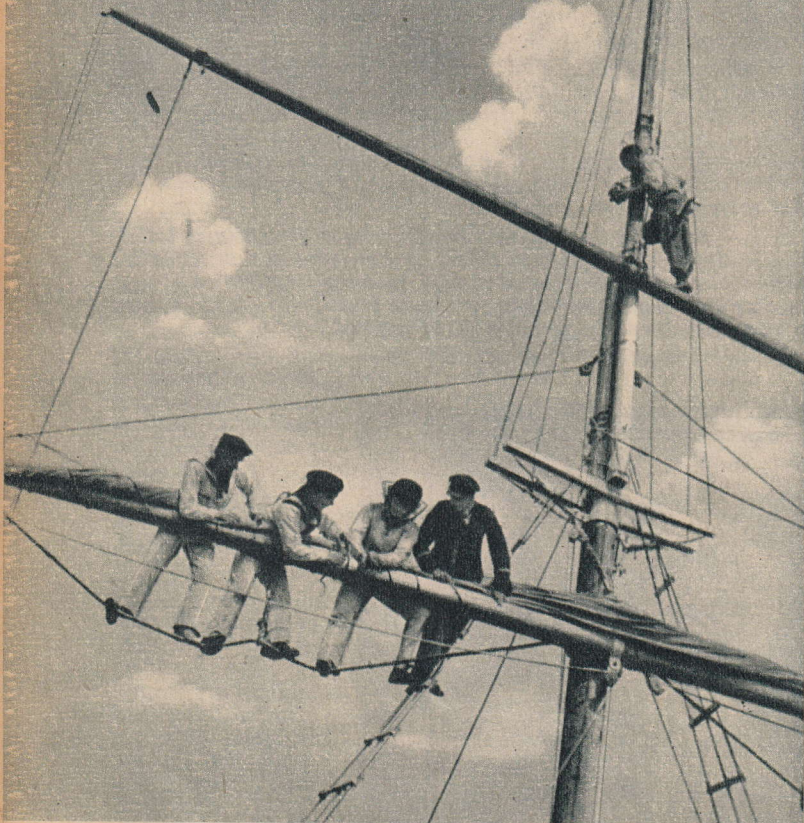
De tudom, hogy ez a hallgatás hazugság volt. Én, Alpha, én, a keleti kán fia, hazudtam. Nem kötelességből, hazám érdekében, hanem mert belém küszött a gyengeség. Talán ott a lápon... Talán még előbb, a Kingaintézet táncain... Belém küszött és lefogja az akaratomat. Nem tudom elhatározni magamat, hogy Rózsika édesapjának titkát közöljem a feletteseimmel.

Azzal áztatom magamat, hogy még csak keveset tudok s többre várok. De ez áztatás. Hiszen ha csak azt jelentem, amit eddig tudok, akkor megáll a történelem és vár addig, míg a titkot meg nem szereztük. Mert ezzel a titkokkal szemben ócskavas minden fegyver és gép.

(Folytatjuk.)

Egy nap a mentőhajó életéből

Írta: PETNEHÁZI ZALÁN
m. kir. folyamőr hajónagy

A tengerész főjellemvonása a bátorság. Legjobban a vitorlás iskola-hajók magas árbocán sajátítható el.

„Igy van ez kedves barátom, mit tudjátok ti, szárazföldiek, hogy tulajdonképpen mi is az a tenger. Néha találkoztok velem, otthon pedig kényelmes környezetben élvezitek minden előnyt, s ha egyszer-egyszer valamelyik elindult hajó útját gondolatban követni megkísérlitek, akkor mindig hajladozó pálmafákról, csillogos égről, mély kék tengereket szántó, sirályoktól kísért vitorlásokról és effélékről ábrándoztok. Pedig higgyétek el, hogy mifelénk az ilyesmi éppen olyan ritka dolog, mint a naptárban a piros betű.”

Nyugodtan hallgattam a meginduló szóáradatot, amelynek további folytatását a rádiószunk halk kopogtatása szakította félbe:

„Parancsnok úr kérem, az Essex Heath jelzést adott Point Saint Mathieuroól, hogy elvesztette a kormányát és a rakományát is megcsúszott. Bevontatást kér, válaszolhatom az indulást?”

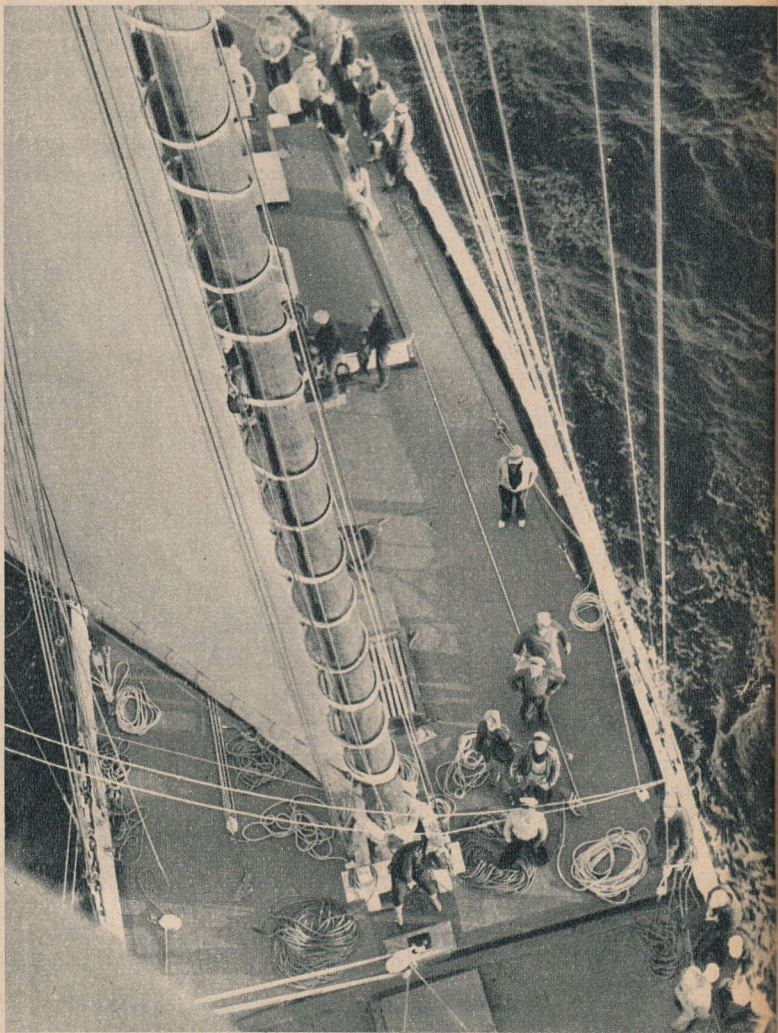
Kérdően néztem a két tengerészre. Sokat hallottam már tengeri viharokról, hajóserencsétlenségekről és izgalmas mentésekről, de még ilyen közlőről sohasem kapcsolódtam bele effajta eseményekbe. Valószínű, hogy az arcom is elárulhatta gondolataimat, mert az „Iroise” parancsnoka újból rámszegezte barátságosan mosolygó tekintetét és így válaszolt: „Hogyne, azonnal kifutunk. Remélem, velünk tart? Biztosíthatom, hogy nem mindennapi élményben lesz része!”

Egyike volt azoknak az igen nehéz napoknak, amikor a hététkig tartó hatalmas viharoktól hajtott, emeletmagas hullámok szinte megostromolni látszottak a szárazföldet. Ez az állandó rossz idő bizony igen nehézé tudja tenni errefelé a hajósok életét. Az útjukba gördülő óriási vízhegyek számtalan balesetet és szerencsétlenséget is okoznak. A feltámadó ítéletidőben a hajótörötteket mentő vállalatok kis vontatói, a haditengerészet mentőhajóival együtt, vetélkedve sietnek segítséget vinni a bajbajutottaknak. Mi is hasonlóan cselekedtünk.

Aki még sohasem vett részt ilyen fantasztikusan szép látványban, az nem is tudja elképzelni, hogy milyen merészség kell a mentőhajó legénységének. Rettenthetetlenül küzdenek a hatalmas hullámokkal, leszállnak a legtájékosabb hullámvölgyekbe és

örvényekbe, hogy megmentsek bajtársaikat a szerencsétlenül járt hajóról, vagy esetleg annak értékét is biztonságba helyezték.

Körülbelül ezeket forgattam a fejemben, amikor kifutás után kézzel-lábbal kapaszkodva, fogódkodva és támaszkodva igyekeztem megakadályozni, hogy ne bukfeneczek percenként ötször a parancsnoki torony egyik sarkától a másikig. Ülni és járni majdnem lehetetlen feladatnak látszott. Kereken 40—40 fokot lentünk ki jobbra és balra, hozzá még ugyanannyiszor lódultunk a magasba fel és vissza. Most tudtam meg igazán, hogy tulajdonképpen mi is az a hullám, amint tájékozva előtti vizével a hajót; és a hullámvölgyek mélységét, amelynek habzó párájában szinte eltűnni látszanak a gőzösök. A felcsapó víz áradata végig-söpri a fedélzetet, betöri a korlátot és útjában elsodor minden elmozdíthatót, szellőztető kürtöt, mentőcsónakot és parancsnoki hidat egyformán. Néha a kéményig felcsapva, könnyen kiolthatja a tüzet a kazánok alatt is. A hajóoldalakat ostromló víz nyomása

Szép kilátás nyílik a versenyvitorlás árbocáról.

alatt úgy döng a lemezelés, mint valami nagydob a zenekarban.

Kísértetiesen küzdöttük magunkat előre a tintasötét éjszakában. Nem láttunk semmit, csak a felcsapódó hullámtaraj fehér csíkja világított egyedül. Ahogy a hullámok odéblódták a hajót, a csavar időnként kikerült a vízből, ilyenkor az egész vasalotmány remegett a megszaladó gép rázásától.

Néha egy-egy jelzőrakétát lövett fel a parancsnok, de a szertehulló, sziporkázó csillagok fényénél sem láttunk egyebet, mint az egymást kergető hullámok végeláthatatlan sorát. Utána még csak sötétebbnek tűnt fel az éjszaka. Egy néhány percig izgatottan vártuk a hatást, talán válaszolnak, de sehol semmi.

Azt hittem, sohasem lesz vége ennek a küzdelemnek, a folytonos lökésektől és rázástól úgy éreztem magamat, mint a zöttyögő búzaszem a rostában. Minden tagom fájt, a gyomrom émelygett, az orromat pedig kékre-zöldre vertem a látszóval. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy tartani tudjam magamat. A parancsnokom lopva rám-rám pislantott és elfordulva mosolygott.

Tehát nemcsak az Essex Heathre, hanem rám is kíváncsi volt, hogy mit bírok. Már-már kitört a vulkán, amikor közvetlenül előttünk felrobbant egy rakéta és utána rögtön még egy. Ezzel nemcsak az Essex Heath menekült meg a végromlástól, hanem én is a további kutató pillantásoktól.

Közben lassan ránk köszöntött a reggel, az alacsonyan lógó piszkos, rongyos felhők szinte egybefolyni látszottak a felfröcs-csenő víz tajtékjával. Nemsokára megpillantottuk a gőzöst is. Bizony nagyon siralmas állapotban volt. Parancsnoki hídjának első részét, valamennyi mentőcsónakját és az első árbocrudat szinte leberetválta az áradat. Piros kéményével valahogy egy megtépázott kakasra emlékeztetett. Erősen a baloldalára dőlve úszott és a víz minden pillanatban átcsapott rajta. Közelébe érve, hosszasan dudáltunk, amire ők integetéssel válaszoltak.

Ahogy körülhajóztuk, úgy ringtunk, hőmpölyögtünk el mellette, mint valami dióhéj. Sokszor egészen ráláttunk a fedél-

kimondott szót még a szájban foszlányokra tépte a süvöltő orkán, amelyet egyedül csak a jelzősíp hangja tudott túlszárnyalni.

A hatalmas drótkötél átadása aránylag simán ment. Kértük, hogy a végét a horgonyláncukhoz kössék és azt is engedjék ki, mert ennek tetemes súlya jelentősen ellensúlyozni képes a hullámok rángatását a hajótesteken. A vontatókötél első harmadára az Iroise fedélzetmestere még egy kókuszolajjal töltött vitorlavászonzsákot is erősített, hogy a belőle kiszivárgó olaj a víz felszínén szétterülve, a hullámok taraját elsimítsa.

A szálát olyan hosszúra engedték ki, hogy a két hajó orra- illetve fara egyszerre merült be a hullámvölgybe, vagy kapaszkodott fel a hullámhegyre.

Eleinte minden simán ment. Egy-két hatalmas rángás után, teljes erővel menekültünk hazafelé a bennünket kergető vihar elől. A gőzösből ugyan nem sokat láttunk, inkább csak a kötél feszüléséből éreztük, hogy jön utánunk.

Csakhamar azonban újabb és igen könnyen végzetessé is válható baleset történt. Egy hatalmas hullám messze ellódította tőlünk az Essex Heathot és a megparittyázott hajó óriási tömege, mint egy cérnaszálát szakította el a megcsavarodott horgonyláncot. Ez még magában semmi különösebbet nem jelentett volna, de a hegedűhúrként megfeszülő kötél minket is hátrarántott és így a teljes erővel járó jobb gép a vízelőgő kötélvéget elkapta és felgöngyöltte. Jó, hogy a gépészek még idejében észrevették a bajt és maguktól rögtön lezárták a gőzt. Tehát az egész vontába vételt ismét előlről kellett kezdenünk, csak kevesebb vonóerővel és kisebb kormányképeséggel. Sebesen kellett dolgoznunk, mert a sziklás partok közelsége sürgetően parancsolt. Szerencsére volt elegendő tartalékkötélünk és így a vízelőgő véget egyelőre a sorsára hagyhattuk. Hosszas küszködés után, mintegy tíz tengeri mérföldre Armen előtt sikerült csak a jobb gépet is újból üzemképesé tenni és most már egész erővel gőzölhettünk tovább a mólók védelme alá. Ugy táncoltunk befelé a hullámtörő kapuján, mint egy ficánkoló paripa az istállóajtón.

Bent a dokkban tudtuk csak meg az Essex Heath első tisztjétől, hogy még egy félóra vontatás és a hajó széjjelmállik alattok. A rakomány megcsúszása miatt egyenetlenül terhelt testet annyira igénybe vette a vihar, hogy a szegecselése sok helyen megszakadt. Így is a horgonyfelvonó berendezést, a bakokat és a láncfogókat már csak egy cérnaszál tartotta a helyükön.

Ezuaán a kiadós kaland után még jó néhány napig ringott körülöttem minden és ha megmozdultam, vagy jártam, önkénytelenül is kapaszkodnom kellett. Ilyenkor mindig az Iroise parancsnokának búcsúszavai jutottak az eszembe: „A tenger az emberiség boldogulásának jeltelen országútja és szabadságának néma képviselője. Legfontosabb javaink kölcsönös kicserélőhelye. Most már láthatod, hogy munkánktól ezer és ezer ember kenyere és biztos megélhetése függ a vizen és szárazföldön egyformán. Mi nem hátrálhatunk. Sőt! Ezerszer és egyszer is újrakezdünk, dolgozunk, áldozunk és kitarunk!”

Az óceánjárók nagyságát szemlélteti a falán dolgozó sok ember aránylagos kicsisége.

zetére, néha meg teljesen eltűnt előlünk a hullámvölgyben.

Végre vagy háromszori kísérlet után tudtuk csak az orrát szélmentében mintegy ötven méterre megközelíteni. Ebben a pillanatban kellett átvinnünk a dobókötelet, amelyet sikerült is elkapniok. Legénységünk, akik a hátsó fedélzeten a kötélvető mozsár és a vontatóberendezés körül foglalatoskodtak, az erős hullámverés miatt kénytelenek voltak magukat odakapcsolni a járókötelekhez, de még így is úgyszólván percnként prűszkölve és kapálódzva tápáskodtak fel a mindent előntő sós lében. Beszédéről szó sem lehetett, mert a

Ilyen a tenger, ha haragszik.

AZ ÁRVIZI REPÜLŐ

JIM, AZ EJTŐERNYŐS

A Mississipp-i vörösesbarna, tajtékzó víztömege végeszakadatlanul zúdult alá a völgyeken s ami csak útjában volt, mindent magával sodort, házat, csúrt, hatalmas fákat, apró állatokat. A víz forrott és habzott, szétrombolt házak darabjait hömpölygette hatalmas erejével. Memphis városi népe a gátakra tödült és hol a vizet, hol az eget leste, amelyen apró pontocska tűnt fel hirtelen a kavargó áradat fölött. Gyorsan közeledett, elrepült a tomboló hullámok fölött, néha olyan közel, hogy a habzó vízforgatag majdnem elérte és csakhamar a repülőgép zúgása is hallhatóvá vált. Eszeveszett pilótája volt, szárazföldi géppel merészkedett az árvízterület fölé.

Két órával később pedig Duke Schultz újra leszállt a neworleansi repülőtérre. Egyidejűleg autó gördült a betonkifutó mellé s hatalmas termetű ember ugrott ki a még mozgó kocsiából. Montgomery volt, a vízügyi kormánybiztos.

— Milyen az ár, Duke? — faggatta a pilótát.

— Elég komisz, Mr. Montgomery — volt a száraz felelet.

— Tud fotografust arra a környékre vinni?

— Semmi szín alatt — válaszolt Duke habozás nélkül.

— De nekünk film kell, Duke! — makkodott a kormánybiztos. — Holnap megindul egész Amerikában a segélygyűjtés s egy ilyen film a memphisi völgyről, ahol legjobban pusztít az ár, a leghathatósabb érvünk lenne arra, hogy megnyissuk Amerika erszényét és szívé... No és a város?!...

— ... teljesen elszigetelt! — fejezte be a megkezdett mondatot Duke. — Csak az mentette meg az árviztől, hogy olyan magasan épült. A külvárosok azonban már is víz alatt vannak. Az egyetlen biztonságos hely a park dombja. De ott lehetetlen a géppel leszállani. Még egy autogirónak sincs ott hely.

— De valakinek mégis oda, sőt vissza is kell jutnia! — tört ki a kormánybiztos.

— En vállalom! — hallatszott a háta mögül.

Montgomery mehökkenne fordult sarkon és szemügyre vette a magabiztos beszélőt. Széles vállú, kékszemű, udvariasan mosolygó fiatalembert látott.

— Kicsoda maga? — kérdezte inkább dühösen, mint kíváncsian. Mielőtt a kérdézt válaszolhatott volna, Duke megszólalt:

— Ne figyeljen rá, Mr. Montgomery. A hangárban dolgozik, Tubby Hall a neve. Nem is tudja, mit beszél!

Montgomery megegyezően szemügyre vette a fiút. Tekintete megakadt a munkakabátra tűzött cserkészjelvényen és a legénykéből kiáradó nyugaltság arra készítette, hogy komolyan fontolóra vegye a kérdésnek ható kijelentést.

— Miért gondolja, hogy végre tudja hajtani azt a feladatot, amit okosabb és

tapasztaltabb koponyák kivihetetlennek tartanak?

— Mert akarom, Mr. Montgomery! — hangzott a válasz anélkül, hogy kérdéses vagy dicsekvéses lett volna a fiú hangjában.

— És hogyan csinálná? — kíváncsiskodott most már feszülten a kormánybiztos.

— Ismerem a környéket és tudom, ha Duke odarepül velem, megtalálom a módját, hogy bejussak a városba. Különben is — tette hozzá sietve, látva a főnöke habozását, — mit tétlenkedünk? Minden perc drága! Kérem, tegyen velem kísérletet. Végeztem már repülőfényképész munkát!

Montgomery hirtelen határozott. Odafordult Dukehoz:

— Adj neki egy gépet és vidd el Duke. Lehet, hogy a fickó az ördöggel cimborál, és sikerül a dolog. Végül is, fontos a felvétel!

Késő délután volt, mire Duke és Tubby újra az elöntött város fölé kerültek. A domb még mindig szabadon és szárazon állt, míg a házak legnagyobb része eltűnt a vízárban. A domb lankái telis-deteli voltak emberekkel.

— Nos, itt vagyunk! — morgott Duke.

— Most mit teszél?

Tubby lepislantott. Körülbelül ötszáz-

hatszáz méternyire lehettek a város fölött.

— Vigyél vissza a domb fölé — kérte a pilótát — s lebegtesd ki a gépet oly lassúra, amennyire csak lehet.

Duke csak csodálkozva bólintott. Még jobban csodálkozott, amikor látta Tubbyt az ülésből kikecmeregni és lassan az ajtónyílás felé kuszni. Az ajtót kiemelték, hogy a filmfelvételt megkönnyítsék.

— Valószínűleg onnan jobban lát! — vélte Duke és figyelmét ismét teljesen a repülésre fordította. Körözve fordult s újra ott volt a domb fölött. Lassan lebegett, olyan lassan, ahogy csak tudott és hátrafordult, hogy lássa, mit művel társa. Tubby hátán tarisznya volt, tele-tömve filmtekerccsel s éppen az ejtőernyő szalagját húzta keresztül övéen és szorosabbra szíjazta magához a filmfelvévőgépet.

— Te bolond, mi az ördögöt akarsz csinálni? Gyere vissza, kergebirka! — ordított hátra tele torokkal, de Tubby már eltűnt a nyíláson s a repülőgép megbillent. A fiatal fiú filmes-fül, gépestül, ejtőernyőtől együtt a levegőben bukfencezett.

Tubby lélekzetét megakasztotta a zuhanás gyorsasága s úgy érezte, hogy a gyomra helyén hatal-

mas lyuk van. A szél belekapaszkodott ruhájába s az arcát hasogatta a süvöltő levegő. Mintha nem is a légből, hanem valami folyadékban úszkált volna, olyan sűrű volt körülötte a levegő. A domb már közvetlenül alatta tűnt fel, ijesztő gyorsasággal növekedve. Nagy erőfeszítéssel megkereste a kioldószalagot s félkézzel megrántotta, míg másik félkezével kétségbeesetten szorongatta a magára esatolt fényképezőgépet. Terhét tonnányi súlyúnak érezte, amikor az ernyő hirtelen kinyílt és zuhanása meglassudott. A következő pillanatban lába alatt érezte a domb füves földjét és megkönnyebbülten sóhajtott föl. Hát ez szerencsés ugrás volt!

Segítő kezek nyúltak feléje és kihámozták az ernyőből. A megerőltetéstől reszketve, zihálva kérdezte:

— Be lehet innen jutni a városba? Hol találok csónakot? Van egyáltalán?

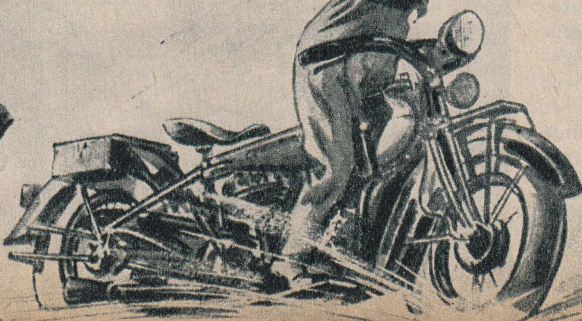
Valaki azt felelte, hogy van a vizi-cserkészeknek egy oldalmotoros ladikja. Mentés közben jó szolgálatot tett. Megtalálja-e őket s tudnak-e segíteni kicsit? — ez volt Tubby főgondja. Végre az egyik kanálissá vált utcán lelte meg őket. Ott vesztelgettek, parancsra várva.

Néhány szóval a parancsnok elé tárta, mi a feladata s készséges feladatot kapott:

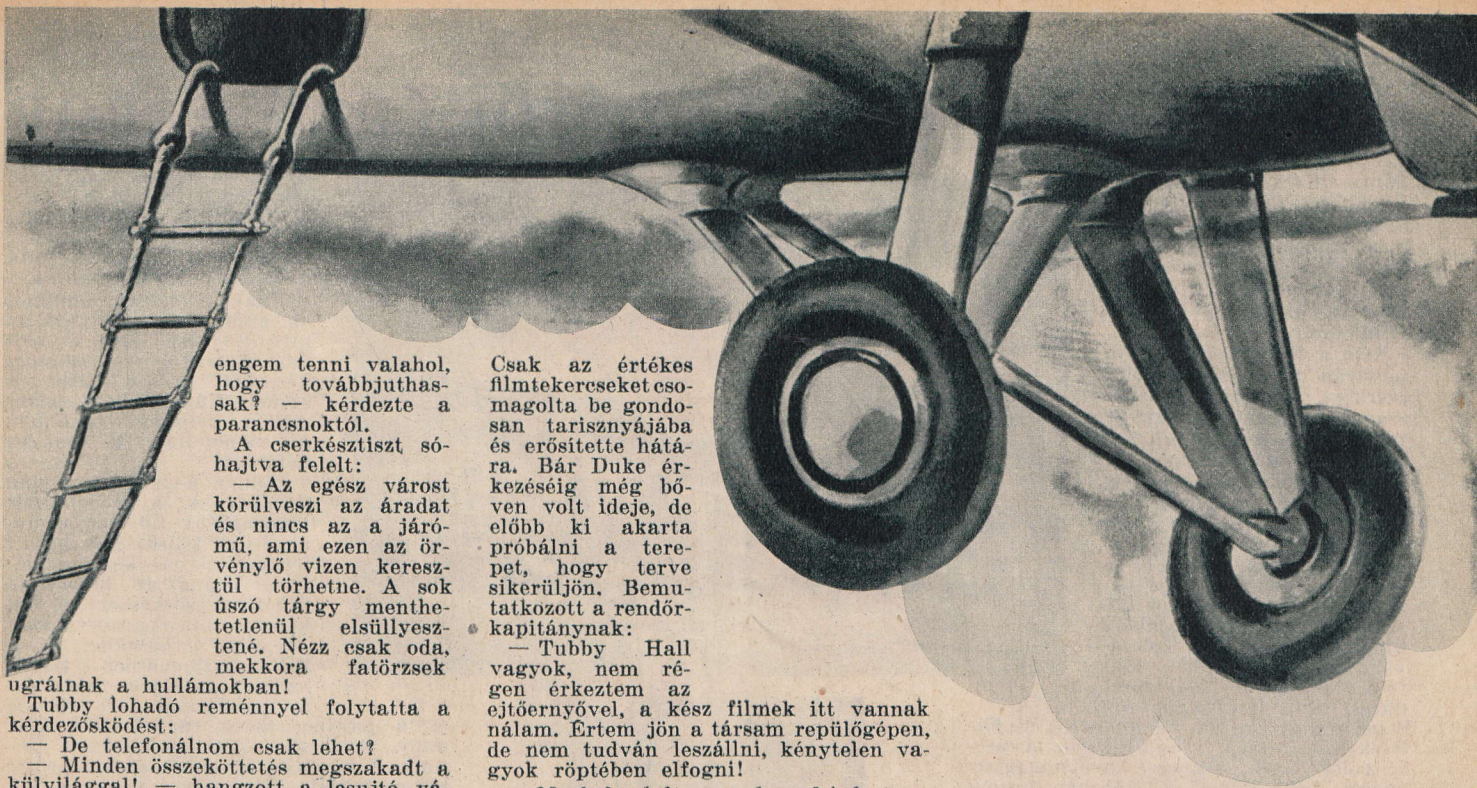
— Természetesen, testvér! A csónak nekivágott az elárasztott városnak.

A kormányos ösztönösen kerülte ki a vízben kavargó roncokat s Tubby alig győzte a munkát. Még mindig találtak menteni való embereket s nemcsak a víz-okozta borzalmakat, hanem az emberi segítség gyorsaságát is megörökítette a filmen. Filmjének utolsó méterét is felhasználta már egyszerűen ráeszmélt, hogy feladatát eddig csak félig oldotta meg. Viszsa is kell jutnia!

— Szárazra tudtok

Burr Leyson repülőkapitány
növellája a Boy's Life-ből.

engem tenni valahol, hogy továbbjuthassak? — kérdezte a parancsnoktól.

A cserkésztsízt sőhajtva felelt:

— Az egész várost körülveszi az áradat és nincs az a járómű, ami ezen az örvénylő vizen keresztül törhetne. A sok úszó tárgy menthetetlenül elsüllyesztené. Nézz csak oda, mekkora fatörzsek

ugrálnak a hullámokban!

Tubby lohadó reménnyel folytatta a kérdezősködést:

— De telefonálnom csak lehet?

— Minden összeköttetés megszakadt a külvilággal! — hangzott a lesújtó válasz. — De mégis! Bill Ashworth, aki már azelőtt is rádiókukac volt, működési rövidhullámú adóját. Nagy szerencse, hogy ez megvan. Legalább pontos helyzetképet közöl és valószínű, hogy hamarosan segítséget kapunk.

A cserkészek közben kikötöttek a domb aljánál és tanácsatosan nézegették a gondolataiba mélyedt Tubbyt. Ideért, elvégezte a filmezést, de most hogyan szabadul innen? Kétségbeesetten töprengett. Minden erőfeszítése kárba vész, ha most innen nem juthat ki. Dukenak igaza volt, itt még egy autogiro sem tudna beszállni. De mégis az egyetlen távozási lehetőség a levegőn keresztül van. Bár kilóhetnék őt valami mesebeli rakétaágyúval, hogy az elhúzó repülőgépre kerüljön!

Amikor gondolataiban idejutott, majdnem felordított örömeiben. Felködlött előtte egy régi film. Ha nem is rakétaágyú, de valami hasonló!

— El tudtok vinni ehhez a rádiókukachoz?

— El bizony! Gyorsan a csónakba!

Bill Ashworth a kis cementpadlójú kamrában kuporgott készüléke előtt. Átesvén a bemutatkozásra, szenvedélyesen kezdett magyarázni vendégének.

— Kénytelen vagyok gépkocsi akkumulátorokat használni, mert más nincs. Különleges kapcsolást kellett kiagyalnom, de nagyszerűen működik.

Tubby megkönnyebbülten fújta ki a levegőt:

— Hát akkor tud-e összeköttetést teremteni valakivel, aki a neworleansi repülőteret értesítené és továbbítaná kérésemet. És aztán van-e valakinek itt egy nélkülözhető motorbiciklijé?

Ashworth büszkélkedően nevetett:

— Ennyi az egész? Hiszen ez egyszerű! Van egy barátom, aki vagy két kilométernyire lakik a repülőtértől s szívesen odaadom a benzinparipámát...

— Oriási! — s Tubby hadarva mondta el kívánságát, amit Bill a kimondott szó gyorsaságával továbbított társának. Félórai idegőrlő várakozás után nevetve nyújtott át Tubbynak egy cédulát, a választáviratot:

„Mindig tudtam, hogy kerge vagy, de én is az vagyok. Amint a repülőtérre érek, azonnal indulok. Duke.”

Tubby boldogan pattant a gépre és elvágatott a dombon figyelő rendőrkapitányhoz. Felvevőgépét Billnél hagyta azzal az utasítással, ha majd a közlekedés megindul, juttassa el a társasághoz.

Csak az értékes filmtekeréseket esomagolta be gondosan tarisznyájába és erősítette hátára. Bár Duke érkezéséig még bőven volt ideje, de előbb ki akarta próbálni a terepet, hogy terve sikerüljön. Bemutatkozott a rendőrkapitánynak:

— Tubby Hall vagyok, nem régen érkeztem az ejtőernyővel, a kész filmek itt vannak nálam. Ertem jön a társam repülőgépen, de nem tudván leszállni, kénytelen vagyok röptében elfogni!

— Megbolondult uram? — kérdezte a rendőrkapitány. — Bár gondolhattam volna, amikor az ejtőernyővel közénk pottyant. A szívverésem is elállt, hátha a vízbe esik.

— Nem maga volt az egyetlen — nevetett gondatlanul Tubby. — Nekem is inamba szállt a bátorságom, de ezen már túl vagyunk. Most vissza is kell jutnom.

Meglárgyalták a tennivalókat s Tubby a kapitány segítségével mellett néhányszor végigszárgulodott azon a mérföldnyi sima betonúton, amelynek vége már a vízbe ért. Ha Duke megértette az üzenetet és kis szerencséje van, hamarosan otthon lehet.

Erősen alkonyodott már, mire feltűnt Duke gépe a látóhatáron. Körözve közeledett a domb felé, ahol Tubby izgatottan várakozott s ekkor a fülke ajtónyílásából kilendült egy kötélletra, s az alján lógó vasgolyók valósággal kifestették a levegőben. Tubby majdnem kiugrott a bőréből örömeiben, hogy Duke ilyen hathatós segítségnek bizonyult, azonban jó véleménye nyomban szertefoszlott. Duke pontosan ellenkező irányba repült, mint kellett volna. Kétségbeesetten lengette a karját, hogy a gépet helyes irányba terelje s fellélegezve látta, hogy Duke megértette. A repülőgép még alacsonyabba szállt s most már Tubby feje fölött húzott el, mutatva az utat. Tubby nekizúdította a motorbiciklit, mind jobban rákapaszkodott. De közte és a kötélletra vége között még mindig harminc méter távolság volt. Az út veszedelmesen fogyott Tubby előtt, pedig okvetlenül el kellett érnie a létrát, mielőtt az út végére érne. A legnagyobb sebességre kapcsolta a motort s már néhány métert a vízben eszúzva, felállt, s az orra előtt himbálódzó létra legelső fokába belekapva, fehűződkodott. Azt hitte, tüstént kiszakad a karja, amint megérezte, hogy Duke egyre feljebb irányítja a gépet. A sebesség azonban nem növekedett s így Tubby fokról fokra kúszva, végül is zihálva, lihegve, kifulladásra, szerencsésen bebukott a repülőgép nyílásán s elterült a padlón.

Jó tíz perennyi lihegés után vigyorogva felemelte a fejét, és bemászott Duke mögé az ülésre.

— Azt hiszed, Hollywoodban vagyunk, örült kucséber! — morgott Duke inkább csodálattal, mint szemrehányással hangjában.

— Ha ők megteszik, mi is megtehetjük! — vont a meg vállát Tubby.

— Majd meglátod, mit kapsz, ha hazatérünk. Nem mondtam meg Montgomerynek, hogy mit akarsz, bár rögtön tisztában voltam szándékkal, amikor az üzeneted hozzám jutott. Szerencséd, hogy Hollywoodban csakugyan végeztem hasonló mutatóványokat, hát van egy kis gyakorlatom. De most fekdj le! — förmedt Tubbyra szeretettel. — Pihenj házáig, egy szót se halljak...!

Tubby elterült a padlón s alig hunyta le szemét, amikor hirtelen hatalmas ordítás ébresztette föl:

— Hol vannak a filmek? — süvített Montgomery. — Duke, te becsaptál! Hol az a kölyök és hol a film?

Tubby álomittasan tápázkodott fel a padlóról. Ott igazán nem kereshette főnöke. Szó nélkül átnyujtotta a tele tarisznyát és pislogva hallgatta Duke elbeszélését örült tettéről.

Montgomery szájtátva figyelt a társaságában lévő idegennel együtt. De bámulatában sem feledkezett meg a kezébe nyomott tarisznyáról s kézzel-lábbal integetve a legközelebb álló embernek, parancsoló kézmozdulattal küldte a tekeréseket a laboratóriumba. Végül a társaságában lévő férfi találta meg legelőbb a hangját:

— Mi újság? — kérdezte Tubbytól jó amerikaiasan.

— Fáradt, szomjas és álmos vagyok! — dönyyögött a fiú.

— No majd én hazaviszem a kocsimon! — nevetett az idegen. — S mindjárt el is búcsúzhat a repülőtértől. Ha még nem tudná, a Star-filmgyár igazgatója vagyok. Szerződtem operatőrnek. Remélem, sok szép filmet készít majd. Ha ugyan közben ki nem tőri a nyakát! — tette hozzá csöpp gúnnyal.

Tubby zavarodottságában megköszöni is elfelejtette a hirtelen szerződést s az autóban elnyúlva, hangtalanul meredt maga elé. Valami azonban motoszkált az agyában és hirtelen odafordult újdonsült igazgatójához:

— Csipjen meg, kérem!... — s addig hangoztatta oktalan kívánságát, míg a filmvezér valóban a combjába csipett, úgyhogy felszisszent.

— Érzem! Hát akkor még sem álmodom! — ujjongott fel. — Mindig erre a mesterségre vágytam, — s túlradó örömeiben úgy találta, hogy a kabátja hajtókájába tűzött eserkészjelvény túlságosan tompafényű ehhez az ünnepi pillanathoz s mert mást nem tehetett, hát dörzsölni kezdte.

Es többé senki se hívta másként, mint „Ejtőernyős Jim”.

MAROSVÁSÁRHELYI VEZETŐKÉPZŐ TÁBOR

Marosvásárhelyen vagyunk. Gyönyörű város: remekbe-szabott kultúrpalota, hatalmas városháza, szép templomok, megkapó hadapródiskola, szépstílusú épületek, öreg iskolák, kollégiumok mindenfelé.

Este a Bolyai Kollégium udvarán áll 83 székelyföldi cserkész. Kemény vezényszavak pattognak, megnyitjuk az első székelyföldi vezetőképző tábort. Nyolcvanhárman mondjuk a „Mi Atyánk“-ot, énekeltük a Himnuszt, hallgatjuk a tábornyitó szavakat: „A Magyar Cserkészszövetség és az erdélyi Cserkészkerület nevében meleg szeretettel köszöntelek benneteket abból az alkalomból, hogy Kolozsvárról, Szászrégenből, Marosvásárhelyről, Csíkszeredáról, Székelyudvarhelyről, Sepsiszentgyörgyről, Budapestről idejöttetek, az első székelyföldi táborba. A cserkész élete Isten parancsolatából a magyar népert van! Ebben a táborban három napon keresztül tanulni, dolgozni fogunk azért, hogy népünk fiatalságának vezetésére lelkiismeretesen felkészüljünk. Komoly, férfias és kitartó munkát várok mindenkitől!“ Zászlófelvonás alatt a „Hiszekegy“-et énekeltük. Vezényszó süvit végig: Tábor vigyázz! Tábor tisztelgő! A kicsi székely legénykék szeme rátapad a magyar zászlóra, a magyar feltámadás éneke hatalmasan szól, betölti a kollégium udvarát, behatol mindenkinek a szívébe, a lelkeket összefogja egy gyönyörű, énekelve-imádkozó közösségbe: a zászló, az ének és az ima szárnyán, lassan, méltóságteljesen kúszik felfelé az árbocon. 3-án, 4-én, 5-én erős iramú kiképzés folyik. A HÖKK Keleti Századának kiképzői irányítják a tábor lelki, szellemi és gyakorlati kiképzését.

A tábor legnépszerűbb programpontjai: az alaki kiképzés, a cserkészjáték-oktatás és hadijáték, céllövészet és táborműz. Január 4-én a 27. gyalogezred egyik szakasza, valamint a 23. határ vadász zászlóalj kiképzői katonai bemutatót tartottak a tábor tagjainak, amelyet Vészi Gyula őrnagy úr előadása vezetett be a marosvásárhelyi laktanyában. Hadnagy és zászlós urak,

Marosvásárhely. Megyei Ház és Kultúrpalota. (Szentirmai Jela.)

nyörű sorokban, nagyszerű fegyelmelzettel vonul a tábor a városban, zeng az ének a fiúk ajkán: Horthy Miklós ha felül a főhéher lovára, stb. Kinyílnak a házak ablakai, az emberek megállnak az utcán: most látnak először hosszú évek óta cserkészeket. Lehet látni a székely fiúkon, hogy élvezik a katonás fegyelmet, a menetelést, a hangos nótázást.

Január 5-én ünnepe van a tábornak: a tábor tiszti tagozatának 10 tagja ünnepélyes külsőségek között leteszi a cserkészfogadalmat. Utána az örsvezetői tagozat cserkészei a kiképzőtisztek parancsnoksága alatt gyönyörűen sikerült díszmenetben tisztelgtek a tábor zászlaja, a fogadalmat tett tisztek

és a parancsnokság tagjai előtt. Este nagy közönség előtt táborműzet tartunk. A közönség is velünk énekel, prűszköl, csatakiált. Ünnepeles táborozás következik. Reflektorfényben úszik a zászlórúd, háttérben benzinmáglyák imbolygó fénye kísértetiesen világít, acélfalkent áll a tábor 83 tagja. Cseke Pista, Ady Endre „Felszállott a páva“ című versét szavalja, a közönség és a fiúk tekintete a zászlórúdra tapad: Imádkozunk! Acélos és az Istenben, meg a magyar jövőben hívő hangon, meghatódva mondjuk el ebben a táborban utolszor a „Miatyánk“-ot. A máglyák meleg tűzfénye rávetődik az imádkozó székely férfiak és legénykék arcára, imára kulcsolt kezére. Valami különös érzés jár át valamennyiünket: „Emlékezzünk! Északon 170.000, Dél-Erdélyben 800.000, Délvidéken 580.000 magyar férfi és nő él idegen uralom alatt. Imádságos áhitattal gondoljunk a világháború 600.000 magyar hősi halottjára. Legyünk készen, ha kell, mi is életünket tudjuk áldozni minden magyarok felszabadításáért. Higyjünk a magyar föld, a magyar ember és a magyar szellem feltámadásában!“ Énekeljük el a Himnuszt. A zászlót lehúzzák, a tábornak vége.

Vacsora után nagy köresárdás, ének, tomboló jókedv. Búcsúznak egymástól: Spániel Dezső bátyántól, Nagy Ernő, Pálffy Ferenc, János Zoltán és Pataki József parancsnok uraktól, a tisztektől és mindenkitől. Csipkés György dr.

őrmesterek és szakaszvezetők magyarul, tanítanak, mutogatják a gyalogsági tüzfegyvereket: a 95/31. M. Mannlichert, 35. M. Mausert, a golyószórót, géppuskát, aknavetőt, nehéz puskát és páncéltörő ágyút. Egy puskásszázad alaki gyakorlatokat végez a tábor résztvevői előtt. Ragyog a székely fiúk szeme a büszkeségtől: érdeklődéssel forgatják kezükben a hadipuskát és a szuronyt, nézegetik a géppuskát, simogatják, mintha az édesanyjuk volna: a nehézpuskát, az aknavetőt és a páncéltörő ágyút. Délután a hadapródiskola kertjébe megyünk, hadijáték, légoltalmi, térkép és híradó, valamint céllövő kiképzésre. A Keleti Század kiképzőtisztei értik a mesterségüket: örömmel és nagyszerű szaktudással végzik fáradságos oktató munkájukat.

Öröm nézni, milyen szeretettel és meghatottsággal veszik kezükbe a székely legénykék a céllövőpuskát: eddig sohasem jutottak hozzá még azok sem, akik a tisztek körül már leszolgáltak katonávként a román hadseregben. A magyaroknak sohasem adtak fegyvert, nehogy megtanuljanak célozni. Mégis van egy-két nagyon jól célzó fiú: pl. egy csíkszeredai kicsi székely, aki a 10-es, 8-as, 9-es köröket találja el! Gyö-

Parancsolvasás.

Tisztek fogadalomtétele.

MÁRC.

15

Nemzeti ú.

A Kormányzó Ur tiszteletére díszelőadás az Operában

HIREK

A „Magyar Cserkész“ kiadóhivatala nyomtatékosan kér minden cserkészt, hogy címváltozás vagy felszólamlás esetén a név mellett tüntesse fel csapatát számát is. Nagy munkakönnnyítést jelent a kiadóhivatal számára.

Az országos vízvezetőtiszti jelentéséből: „Amíg a multban a vízcserkész tisztii táboroknak általában mintegy 20 fő alatt mozgott a létszámuk, addig vízcserkész tisztii táboraink 3 alkalommal 365 vízcserkész tisztit vagy tisztjelöltet képeztek ki; egyéb vízvezetőképző táborainkban pedig, amelyek részben őrsvezetői vagy segédtisztii táborok voltak, további 250 vízcserkészvezető, vagy leendő vízcserkészvezető nyert kiképzést.“ „Nagyjelentőségű eredményt jelentett számunkra a KISOK-kal való együttműködés megszervezése. Ezzel kapcsolatban a vallás-és közoktatásügyi minisztérium testnevelési ügyosztálya támogatásával a szentendrei ifjúsági vízitelep cserkészvezetés alá került, amennyiben az ott nyaraló mintegy hatszáz diák vízikiképzését külön célra szervezett, úgynevezett KISOK oktató (cserkészisztii) kerettel bonyolítjuk le. Az 1940. évben pedig az egész nyáron folyó diáktábor élelmezési ellátását is az országos vízvezetés G. H. csoportja látta el s ennek kapcsán az országos vízvezetés módott tudott találni a vízcserkészisztiek gazdasági kiképzésének megszervezésére.“

A félicserkész szeminárium előadás sorozatában gróf Teleki Pál „Szent István birodalma 1941-ben“ címen tartott előadást. Éry Emil orsz. ü. v. elnök pedig a „Szent korona tanát“ ismertette.

Főlvétel a jászóvári premontréi kanonkrendbe. Az eredeti integritását visszanyert Rend Prépost-Prelátusa főlvételt hirdet. Jelentkezhetnek mindazok az ideális lelkű ifjak, akik az isteni Mestertől hivatást kaptak az Ő szorosabb követésére, első sorban az ifjúság szellemi és lelki nevelésére. Felvételüket kérhetik mindazok, akik a gimnázium VIII. osztályát jeles vagy jó eredménnyel most végzik, vagy végezték. Kérvényükhöz a következő iratok szükségesek: 1. egyházi keresztlevél szülei házassági bizonyítványával együtt; 2. hérmálási bizonyítvány; 3. fél-évi iskolai értesítő vagy érettségi bizonyít-

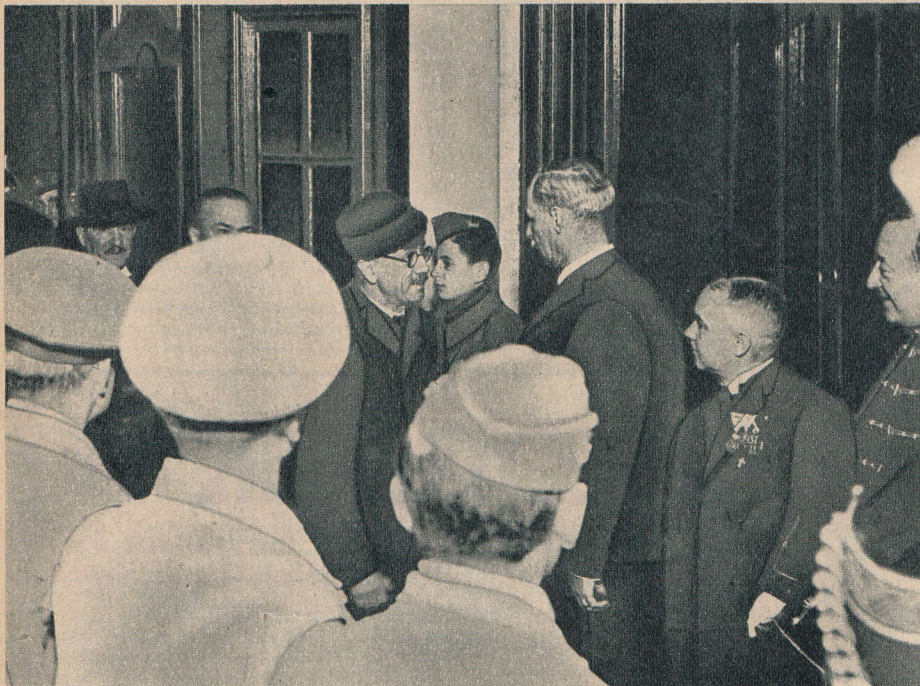
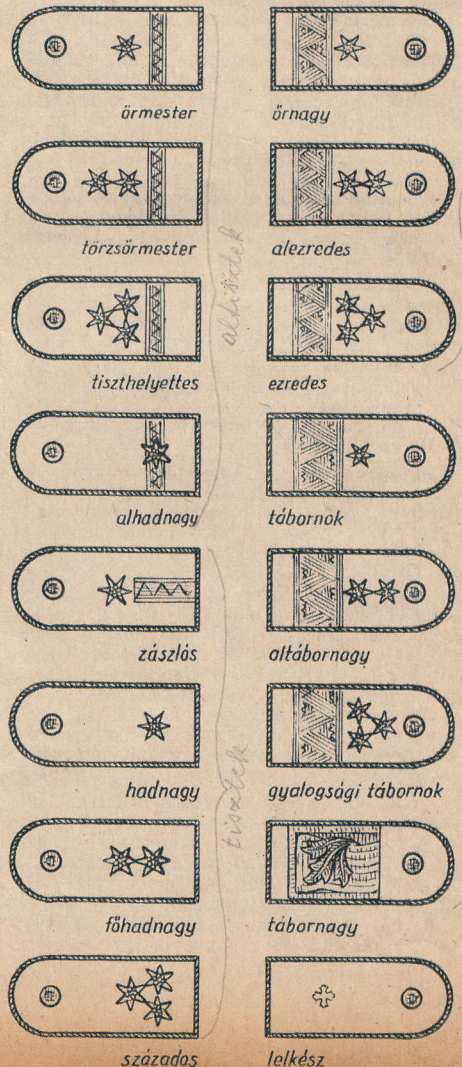
TÉLI ÖRÖMÖK

hűséges kísérője a forró ital és az ORION hópalack

ORION HÓPALACK

vány; 4. ajánlás és erkölcsi bizonyítvány az illetékes hittanár vagy lelkiatya részéről; 5. orvosi bizonyítvány. Szeptembertől kezdve a Rend Prépost-Prelátusa kis szemináriumot létesít, amelybe ugyanilyen feltételek mellett kérhetik felvételüket azok, akik a gimnázium IV. osztályát jeles vagy jó eredménnyel elvégezték. A felvételt kérők a jászóvári Prépost-Prelátushoz intézett kérvényüket küldjék be május 15-ig a jászóvári kanonkrend újoncmesteréhez (Jászóvár, Abauj-Torna m.), aki szívesen ad részletes felvilágosítást.

A honvédség a köpenyen is rendszeresítette a rangjelzéseket. Alább közöljük a legújabb vállpántjelzéseket. A vállpánt (mindkét vállon van) színe a hajtóka színével egyezik. Tisztesek (örvezető, tizedes, szakaszvezető) a köpeny ujján viselnek a hajtóka színével egyező egy, kettő, illetve három sávot.

Az év elején gr. Teleki miniszterelnök úr, tb. főcserkész Miskolcon járt. Ezt az alkalmat ragadta meg a miskolci cserkész, hogy iránta érzett szeretetét és háláját kifejezze. Lichtenstein László főispán úr által adott 5 órai tea előtt a színház előcsarnokában sorfalat állottak a miskolci cserkészek. Kép: a teára érkező tb. főcserkész a kerület elnöke, Henkey Hónig Vilmos ny. áll. tábornok üdvözölte a II. cserkészkerület és a kerület tisztjei nevében; mellette Bódy Kornél ügyv. eln. és dr. Harsányi József ker. főtítkár. — A cserkészek és vízcserkészek sorfalának végén egy cserkész üdvözölte a miniszterelnök urat a fiúk nevében és nyújtott át részére egy árvalányhajas cserkészesokrot.

Minden összejövetelen legyen velítés is

A TOBIS 8 ÉS 16 MM-ES MŰSORFILMEK VILÁGHIRŰEK:

A halhatatlan Maraton — A négy lábúak varietéje — A maharadza tigrisvadászata — Toronyugrás — A fehér pokol — A Nanga-Parbaton — A lovas olimpia — A sasfészek titka — A rúdugrás — A szépség szimfóniája — stb. stb. stb.

8 mm-es (15 m) ..... P 16.50
16 mm-es (30 m) ..... P 25.—

KÖLCSÖN IS KAPHATÓK!

Kérje kölcsönfilmjegyzékünket, téli árjegyzékünket!

fotó-, optikai és amatőrmozi szaküzlet.

Főüzlet:

Budapest, IV., Károly körút 28.

Fiókok:

VI., Andrassy út 31. VII., Rákóczi út 80.

(Amatőrmozi szakoszt.)

Megjelent a téli árjegyzék!
Kérje!

Anyák, engedjétek fiaitokat repülni! Ezt kérte Ember Sándor, a híres repülő a Magyar Aero Szövetség sajtóteáján. Lebilincselő előadásban ismertette a repülni tudó ember előnyét a többi fölött az élet minden vonalán. Nemcsak a háborúban van szüksége a hazának sok jó repülőre, hanem a háború után a kereskedelmi repülésben is, hiszen a jövő közlekedési útja a levegőben van. A Magyar Aero Szövetség az idén fokozottabb mértékben akarja előbbre vinni a repülés ügyét. Pontos tervek szerint készítik elő az ifjúság repülőismereteit a modellezésen kezdve a vitorlázáson át a motoros kiképzésig. Ez azonban csak úgy lehetséges, ha minden magyar anya megértve a Magyar Haza iránti kötelességét, repülni engedi fiát. Cserkészanyák! Ha olvassátok a fiúk lapját, és ezt a kis hírt, ne feledkeztek meg kötelességeitekről!

*

Kíváncsian várjuk a jelentéseket a jótett-hétről! Vajjon mennyi ötlet és leleményesség van még a magyar cserkészársadalomban! Beküldési határidő február 15.

A 146. sz. „Révai“ cs. cs. Tatán, február 2-án jól sikerült vidám farsangi ünnepélyt rendezett. A „Karcsi nagyon beteg“ c. diák-vígjáték után a „Bíró előtt“ c. falusi jelenet mutatták be a fiúk. Jól sikerült a „Bolondokháza“ c. bohózat bemutatása is. A „Gézenگزók“ c. arnykijáték és a gimnáziumi zenekar játéka fejezte be a kedves és jól sikerült ünnepélyt.

Pályázat a magyar kegyestanítórendbe. A magyar kegyestanítórendbe felvételre jelentkezhetnek olyan VIII. osztályú római katolikus jeles vagy jó előmenetelű tanulók, akik a szerzetes-papi és tanári pályára hivatást éreznek. A pályázók a magyar kegyestanítórend főnökségéhez (Budapest, IV., Váci-utca 33.) intézett folyamodványukat igazgató-ságuk útján április 1-éig küldjék be. A kérvényhez melléklendők: 1. az előző évi bizonyítvány és a jelen félévi értesítő (lehetőleg hiteles másolatban); 2. kereszt-, bérmelevél és állami születési anyakönyvi kivonat; 3. hit-tanári erkölcsi bizonyítvány; 4. iskolaorvosi bizonyítvány; 5. a szülők egyházi házassági levele és az esetleg elhalt szülő halotti levele.

A Magyar Cserkészszövetség állatvédelmi bizottsága január 20-án értekezletet tartott. Nagel Edgár dr. főtitkár jelentette, hogy az iskolák mult tanévi állatvédelmi működéséről szóló jelentést felterjesztette a vallás- és közoktatásügyi minisztériumhoz. A bizottság a Magyar Állatvédők Országos Egyesületével felhívást közölt a lapokban az állatok,

különösen a lovak és a madarak téli védelme érdekében. Az állatvédelmi törvényjavaslat már véglegesen elkészült és a földművelésügyi miniszter rövidesen benyújtja az országgyűlésnek. A bizottság elhatározta, hogy állatvédelmi és állatmegfigyelési pályázatot hirdet rövid cikkekre és fényképre.

A rádió február 12-én helyszíni közvetítést adott a Hárshgyi Cserkészparkból a budapesti cserkészek síoktatásáról.

Cserkésztalálkozó hóviharban. A dán cserkészszövetség 1941 január 1-én nagy újévi találkozózt rendezett Kopenhágában, több mint 2000 résztvevővel. A cserkészek felvonulása nagy hóviharban történt.

Megkezdődött a budapesti regös tanfolyam

Az előadások színhelye: Fialat Magyarság Szövetség VIII., Esterházy-u. 36. (Nemzeti Lovarda)

I. em. helyisége. A szerdai összejövetelek később esetleg a KIE VIII., Horánszky-u. 26. II. em. nagytermében lesznek.

Tanfolyam-összejövetelek általános rendje: Előadás. Megbeszélés. Népdal- és játéktanulás. Előadás. Megbeszélés.

Az összejövetelek időpontja: 1/2 7-től 1/4 10 óráig.

Mozgalmi és csapat érdek, hogy minél többen hallgassák meg ezeket az értékes előadásokat.

KÖNYVISMERTETÉS

Papp Viktor Zenekönyve: Zenekari esték I. II. Nemcsak rádiózók, hanem mindenki igen hasznos segédeszközt talál benne zenei műveltsége megalapozására. A legkiválóbb zeneszerzők életét és főműveit ismerteti rövid, világos stílusban, könnyen érthető magyarázatokkal hozza közel a laikusokhoz is a leggyakrabban szereplő zeneműveket. Különösen kiemelkedik a műből Bach, Beethoven, Mozart és Liszt ismertetése. De méltó helyet kaptak a többi közt a mai nagy magyarok is: Bartók, Kodály, Dohányi. A két kötet a nagy zeneszerzők fényképeivel szép kiállítást, könnyen kezelhető formájú. Ára kötetenként 5.50 P.

Schramek Ottó, a 319. sz. „Török György“ cs. cs. örsvezetője, üzemi baleset következtében hirtelen elhunyt. Ottó testvérünk mintaképe volt a mindig mosolygó, öröktevékeny örsvezetőnk. Emlékét soha nem felejtjük!

A cserkészmozgalmat alapító és immár elhunyt lord Baden-Powell emlékére február 2-án d. n. 5 órakor Budapesten a Szabadságtéri ref. templomban a Magyar Cserkészszövetség gyászünnepeket rendezett. A gyászünnepeken a budapesti és környéki csapatok küldöttségileg képviseltették magukat.

ÜZEN AZ M. CS.

Szabadság. A gondolatok versbe foglalása bárki számára nagy feladat. Kettőn múlik a dolog. 1. Milyen gondolataid vannak, amiket versben akarsz megírni. 2. Milyen formában írod meg. A szabadságról írsz. De úgy állítod be a gondolatot, hogy ez az egyedül üdvözítő. Pedig nem szabad elfelejtened, hogy a szabadsághoz néha nagyon közel van a szabadság. A mai világban a szabadság mellett hangsúlyoznunk kell azt is, hogy kiserői, a fejelem- és kötelességérzet éppoly fontosak, mint maga a szabadság. A külső forma nem alkalmazkodik a gondolathoz. Sokkal pattingóbb, rövidebb sorok illenek a tartalomhoz. — Sz. G. 550. Küldeményedet köszönettel megkaptuk. Sajnos, elég későn küldted s aktualitásból már vesztett. Pedig jók az írásaid. Ha ezen a télen nem is tudjuk közölni őket, elteesszük jövőre. Más írányú írásaidat is bármikor szívesen látjuk. Csak ne felejtss, lapzártá 10 nappal megjelenés előtt. Ekkorra nálunk kell legyen a kézirat. — „Repülni akarok.“ A jelentkezés két részből áll: 1. A Cserkészszövetségben a repülőknél. 2. Az orvosnál, ahol szakorvosi vizsgálaton esnek át a jelentkezők. A Cserkészszövetségben (V., Budapest, Nagy-Sándor utca 6.) fél 9-től 2-ig és hétfőn és pénteken 5–8-ig is lehet jelentkezni. A cserkészipulók kiképzésüket a hármashatárhegyi vitorlázó terepen kapják. — Cs. Ernő, Sárospatak. A címváltozást elintéztük. Nevedre megy a lap. A pályázati díjat 1940 december 21-én elküldöttük sárospataki címre. Vissza nem jött. Kérünk, nézz utána a dolognak és értesíts minket is.

ÍRÓGÉPEK

gyári új és használt, hordozható és irodai legújabb modellek (3½ kg súlytól), kedvező fizetési feltételekkel is. Írógépkölcsönző osztály.

DIXI ÍRÓGÉPSZAKÜZLET

Budapest, VI., Podmaniczky-u. 1. Tel: 11-54-53.

FÉNYKÉPKIÁLLÍTÁS

A Magyar Cserkészszövetség VI. országos művészi fényképkiallítása a 197. sz. „Baross” cserkészcsapat rendezésében:

1941. V. 2—18-ig.

A kiállítás színhelye: A Baross Szövetség palotájának termei Bp., VIII., Múzeum-u. 17.

Kiállítási feltételek:

1. A kiállításon szerepelnek a) cserkészek művészi képei bármely témakörből, b) cserkészvonalatkozású képek akkor is, ha szerzőjük nem cserkész, de amatőrfényképező, c) cserkészszervek, csapatok, cserkészfotókörök gyűjteményei.

2. A beküldhető képek számát a rendezőség nem korlátozza, de természetesen csak bizonyos mértékű megütközött képek kerülnek bemutatásra. A rendezőbizottság döntése ellen fellebbezésnek helye nincs.

3. Legkisebb képméret karton nélkül 13 x 18 cm. Ennél kisebb képek csak táblákon szerepelhetnek. A képek kartonra ragasztva, üveg- és keret nélkül küldendők be. A kartonok maximális nagysága 50 x 60 cm. A kézzel festett képeket a zsúri visszautasítja.

4. A karton hátlapján a szerző neve, cserkészminősége, a kép címe és a másolási eljárás feltüntetendő.

5. A kiállítók legszebb képei díjazásban részesülnek. Az összes kiállítók elismerő oklevelet és a kiállítás katalógusát kapják.

6. Nevezési díj beküldött képenként 50 fillér. Beküldendők a 6504. számú csekszámlára. (197. sz. „Baross” cserkészcsapat Budapest.) Beíratás történhetik személyesen is a rendező csapat otthonában. Kiállítási hivatalos órák hétfő, szerda és péntek este 7—9 órák között.

7. A képek beküldési és visszaszállítási költségei a kiállítót terhelik.

8. A rendezőség a fényképeket a legnagyobb gondossággal kezeli, de esetleges hiányokért, sérülésekért nem felel. A képek a kiállítás tartama alatt nem vihetők el.

9. Beküldési határidő: 1941 április 15. A képek a következő címre küldendők: 197. sz. „Baross” es. cs. parancsnoksága, Budapest, VIII., Múzeum-u. 17. Budapestiek és pestkörnyékiek a hiv. órák alatt személyesen is leadhatják.

Obernyik Ede

orsz. legénycserkész vezetőtiszt

A VI. országos cserkészfényképkiallítás keretén belül külön pályázatot hirdetünk színes felvételekre. Egyúttal cserkészkeskenyfilm bemutatót is rendezünk. Részletes kiírást a Magyar Cserkész és Vezetők Lapja (zöld körlevél) március 1-i számában közölünk.

VI. orsz. cserkészfényképkiallítás rendezősége

Jó és olcsó

a Darmol. Beváltja, amíg. Nincs vele bajlódás, tea főzés, rossz iz. - Jóízű hashajtó a

Már 14 fillérről is gyógyszertárban.

DARMOLO

TISZTVISELŐT KERES A CSERKÉSZSZÖVETSÉG

A Magyar Cserkészszövetség próbaidős tisztviselői minőségben alkalmazna jó kézírású, értelmes, érettségizett, esetleg ezzel egyenértékű képzettségű, kifüggesztetlen cserkészmuattal rendelkező cserkészt, öregeskészt vagy vezetőt. Jelentkezés személyesen a Cserkészházban a hivatalos órák alatt, amikor a jelentkezőket — akik a hivatali munkákban kezdők is lehetnek — ki fogják próbálni. Csak budapestiek vagy pestkörnyékiek jöhetnek szóba. Jelentkezéskor parancsnoki ajánlást is fel kell mutatni.

VILLÁMPÁLYAZAT

Kedves Magyar Cserkész!

Mindig nagy érdeklődéssel olvasom a pályázatokat, de úgy látom, hogy az erdélyi fiúk nem igen pályáznak. Ezért indítottam útnak pályázatomat.

Hogy állom meg helyemet ott, ahol vagyok? Becsületességgel, tisztán és erős jellemmel. Feladataimat pontosan és lelkiismeretesen végrehajtom.

Ezenfelül igyekszem, hogy jobban és jobban kiképezzem magamat, hogy majd jó polgára és katonája legyek hazánknak.

Igyekszem, hogy dolgos emberévé váljak hazánknak és népünknek, mert a székelő nép egyik kezében az ekeaszta, vagy más munkaszerszám, a másik kezében fegyver és miközben dolgozik, hazáját is védi.

Igyekszem, hogy minél magyarabb magyar legyek s szorgalmammal és példaadással másokat is öntudatos magyarságra serkentsek.

Magyar öntudat nélkül nem maradhatunk fenn, erre a román megszállás tanított meg minket székeltyeket. Kis gyerekkoromban szüleimtől, később a felekezeti iskolában csak egy tanítást halottam, magyar kereskedőhöz, orvoshoz, iparoshoz menni, mert amikor egymásután zártak el előlünk különféle megélhetési lehetőségeket, csak önmagunkra támaszkodhatunk.

Ennek az elvnek kellene érvényesülnie minden vonalon, valom most már ésszel is, mert ez az ösztön, amit megfigyelhetünk a más két erdélyi nemzetenél, bennünk még sokszor hiányzik.

Bármely balszerencse érjen is, igyekszem nem csüggedni, hanem komoly akaratúval újabb munkához látok.

Krisztusnak istenfélő cserkésze maradok.

Cserkész köszöntéssel

Mihály Barna
Kézdivásárhely

RAJTA FIUK

Miránk vár az élet,
Miránk vár a haza,
Fiúk, nézzünk előre,
Rajta!

Legyünk olyanok
Mint Árpád vitézi,
Legyünk a multnak ápolói,
Erős legyen karunk,
Mint Hunyadi karja,
Tegyen ki magáért
A turáni fajta;
Égjen szemünkben
Az akarat, a becsület,
A remény, hit, a hazaszeretet
S munkánkon keresztül
Nézzünk előre,
Ne csüggedjünk el
Soha egy percre.
Igy zeng majd
Északról Délre a Kárpát,
Vele dalol a Bácska, a Bánát
S az egész nemzet újra éled
Majd lesz tavasz, lesz kikelet.

Wachslar Gábor
Csorna

Mit kell tennem, hogy megálljam a helyemet ott, ahová az élet állított?

Minden magyar ifjút, akár az iskolapadban, akár a gyalu-, vagy esztergapad mellett, vagy

bármilyen műhelyben dolgozik is, kell, hogy jelmezzen a mindent felülmúló tenniakarás.

De ahhoz, hogy mindig ily nagy akarással teljesítsük kötelességeinket, nagy hősiesség kell. Nem kis dolog akkor is megmaradni tankönyveink, munka- és íróasztalunk mellett, amikor más, kellemesebb szórakozás csalogatna, s nagy kötelességtudás s hősiesség kell ahhoz, hogy akkor is elvégezzük feladatainkat, ha előző nap felettünk abból a fizikából, vagy ha mesterünk vagy főnökünk nem is áll mellettünk. Mert mindig az kell, hogy szemünk előtt lebegjen: a haza fennmaradása attól függ, hogy annak sejtjei, az egyének mennyire kötelességtudóak.

Hogy ez a tenniakarás, ez a hősiesség ne csak szalmaláng legyen bennünk, derült életfelfogású ifjakká kell hogy váljunk. Nem a légyarákat építő, hanem a reális, a való viszonyokhoz alkalmazkodó optimizmusrá gondolok. Nagy szükség van a mai társadalmi osztályoknak a fölfrissülésre, ezt hallja az ember lépten-nyomon. S kik vihetnének életet, erőteljesebb vérkeringést az elnyárspolgárisodott társadalomba, mint az erőtől duzzadó, eszményi életfelfogású, dolgozni akaró fiatalemberek. „Bajaink legfőbb oka talán az, hogy nincs hazánkban, mint szokás mondani, elég a gátra való, alkalmas legény... Sehol sincs annyi sokat tanult és mégis egészen hasznavehetetlen ember, mint nálunk.” (Széchenyi: Kelet népe.)

Vizsgáljuk csak meg önmagunkat. Nem mondhatja-e el Széchenyi ezt rólunk is? Bizony az előbb felsorolt tulajdonságok, ha talán nem is teljes mértékben, de bizonyos fokban hiányoznak belőlünk is. Törekedjünk tehát, hogy mi is ily szorgalmas, kötelességtudó, hősiességű, józanul optimista életmódú ifjakká váljunk, mert csak így tudjuk megállni helyünket a sors-kijelölté életpályán.

Pásztor Pál
Vác, Szeminárium

Hogyan fogom megismerni Erdélyt?

A már közölt lehetőségeken kívül:

a) **Figyelemmel kísérem a „M. Cs.”** (Haj regő rajta; A Hargitán; Gyűjtöttünk Erdélyért; Kerékpárral a felszabadult Erdélyben; Tündérvárosok; Magasfeszültség, A visszatért Erdély természeti kincsei; Cs. találkozó Kolozsvárról; Apróságok Erdélyről; Erdély állatvilága). **Vezetők Lapja.** (Mit tehetünk Erdély cserkészetért?) és **Fiatall Magyarországot Erdélyre vonatkozó cikkeit.**

Rácz Gyula
Munkács

b) Erdély megismerésével kapcsolatban a csergyerek gondolatával foglalkozom. Szeretném, ha újsághirdetés útján egy erdélyi magyar testvérem eljőne hozzánk, hogy megismerje fővárosunkat, annak gyönyörű fekvését, szépségeit, műemlékeit. Azután én mehetnék hozzájuk.

Szepesváry Pál
Budapest

JUTALMAZOTTAK:

Wachslar Gábor, Csorna, Erzsébet u. 67. könyv.
Mihály Barna, Kézdivásárhely, Báthori u. 9.
8 pengő. Pásztor Pál, Vác, Szeminárium, 8 pengő.

ÜZENETEK:

A következő pályázatokat köszönjük: R. János, Budapest. — L. Miklós, Nyiregyháza. — I. Bálint, H. Mátyás, Budapest. — Á. László, Szolnok. — E. Lajos, Irsa. — H. Andor, Bicske. — P. István, Budapest. — F. Tibor, Kaposvár. — B. László, Bolhás.

ÁLLATVÉDELEM

ROVATVEZETŐ: FODOR ÁRPÁD

Jelentésünk az iskolák 1939/40. tanévi állatvédelmi működéséről

Most 30 éve jelent meg az Országos Állatvédő Egyesület első évkönyve, elemi iskoláink állatvédelméről a mostani jelentéstevő szerkesztésében. Hét ilyen évkönyv jelent meg, a nyolcadikra 1918-ban már nem volt papíros. Ezután 1930-ig szünetelt a jelentéstétel az összeomlás és a lassú felocsúadás következtében. Tizenegy év óta azonban ismét megjelent az összefoglalás az *Állatvédelem* lapban, majd 1934 óta a „Magyar Cserkész”-ben és a tanügyi szaklapokban.

Ezek az állat- és növényvédelmi tevékenységek a madarak és fák napja körül csoportosulnak, melyet gróf Apponyi Albert vallás- és közoktatásügyi miniszter 1906-ban rendelt el. Az Országos Ifjúsági Állatvédő Liga 1908-ban jött létre. Ki tudná leírni azt a gyönyörűséget, mely egy ilyen tavaszi ünnepélynek a résztvevőit eltölti? És ki tudna kifejezést adni annak a tengernyi örömmek, melyet egész hazánk fiatal-ságának szerez ez a nap? Ezeket a kérdéseket veti föl az első évkönyv előhangja. Minden bizonnyal része volt ennek az intézménynek abban, hogy a magyar lélek megtartotta a lefolyt kegyetlen évek alatt is szelidségét és hogy gazdaságunk a mai színvonalra emelkedett.

És az összefoglaló jelentések tanúsága szerint ez a tevékenység évről-évre fokozatos fejlődést mutat. Ez pedig feltétlenül annak köszönhető, hogy ezek a számbavételek és ösztönzések felszínen tartották és segítették ezt az iskolai munkódot.

A mult tanévben is volt némi haladás, átlag csak 1,5%, mert a tanítók tömeges bevonulása és a mostoha időjárás nem kedvezett a tevékenységnek; másrészt azonban a rendkívül zord tél hatékonyabb állatvédelmet követelt, különösen a madarak és vadak részére.

7719 elemi iskolánkból 5043 (65,3%) tartotta meg a madarak és fák napját 75 ezer tanuló és 93 ezer vendég részvételével; 2945 (38,1%) iskolában 242 ezer tanuló tett fogadalmat; 4605 iskolában (59,6%) gyakorolták a madárvédelmet mesterséges fészekoduk és madáretetők kihelyezésével és a madarak etetésével; 4045 iskolában (52,4%) 148 ezer tanuló 324 ezer fát ültetett. A legjobb eredményt Baranya, Jász-Nagykun-Szolnok és Vas vármegye mutatta fel. A tanítóság és a tanulóifjúság buzgalmit több tanfelügyelői jelentés dícsérettel emeli ki.

A középfokú és középiskolák adatait az évkönyvekből kellett összeszedni, mert külön jelentést már 4 év óta nem küldenek be. Ha a főigazgatók is számbavennék iskoláik

természetvédelmét, mint a tanfelügyelők az elemi iskolákét, ezeknél is több eredményre lehetne kilátás.

Legtöbb évkönyv aránylag a gimnáziumoktól jött be (93,2%), de legelőnkebb tevékenységet a polgári iskolák fejtettek ki. A liceumok és képzők, végre a felső kereskedelmi iskolák ezek után következnek.

A 736 középfokú és középiskolából 561 évkönyvet küldtek be (76,2%). Az állat- és növényvédelemnek külön fejezetet szenteltek 296 iskolában (40,2%), a madarak és fák napját 404 tartotta meg (54,9%), madárvédelmet 239 iskolában gyakoroltak (32,4%), fákat 152-ben ültettek (20,6%), de liga-fogadalmat csak 22 iskolában tettek (2,9%). Virágokat gondoztak 131 helyen, kertje van 149-nek és kirándulásokat is felhasznált e célra 90 iskola. *Cserkészek 22 helyen tüntették ki magukat e téren*, az ifjúsági vöröskereszt tagjai is közreműködtek több helyen.

A madárvédelemhez sok iskolában házilag készítették az odukat és etetőket; magvakat és élelmiszereket gyűjtöttek annak idején. A madárvédelmen kívül igen sok helyen gondozták, védtek a házi állatokat, ebben segítettek szüleiknek, sőt intették is a felnőtteket a kíméletes, szelid bánásmódra. A tavalyi zord télen etették a vadakat. A hasznos mezei állatokat is védelmezték, minők a denevér, sün, vakondok, gyík, béka. Állatkínzásokat akadályoztak meg tapintatos közbe-lépésükkel. Beteg állatokat ápoltak, gazdátlan, éhező állatokat vettek oltalmukba, Kártékony állatokat, különösen rovarokat (eserebogarakat) pusztítottak.

A középfokú és középiskolákban aquariumot és terrariumot gondoztak 29 helyen. Hajdúböszörmény ref. polg. iskolájában állatház van. Az Amizoni Intézetben, Budapesten, baromfi- és sertésenyésztést, méhésztet és selyemhernyó-tenyésztést folytatnak. Abaujszántó rk. polg. iskolájában epreskerttel kapcsolatban szakszerűen művelik a selyemtermelést, Sugár Károly tanár ehhez írt útmutatást az évkönyvbe. Itt még méhésztetl is foglalkoznak, Pápa áll. képzőjében szintén; selyemtermelést pedig még Jászberény közs. és Miskolc I. sz. áll. polg. iskolájában és Debrecenben.

Ifjúsági állatvédő egyesület van Szekszárd közs. polgári-jában, Hajdúböszörmény és Debrecen ref., Mezőkövesd kir. kath. gimnáziumában. A „Magyar Cserkész”-t sok helyen járatták és állatvédelmi rovatát is használják. Dombóvár áll. gimnáziumában mindig kiakasztják a hirdetőtáblán ezt a rovatot.

Dolgozatokat írtak és pályázatokat hirdettek e tárgyról több helyen. A „Magyar Cserkész” pályázatán 15 tanuló nyert könyvjutalmat.

Legszébb jelentésük van a következőknek: 1. Gimnáziumok: Pestszentlőrinc, Zalaegerszeg áll., Miskolc, Hajdúböszörmény, Debrecen ref., Mezőkövesd kir. kath. 2. Polg. iskolák: Nagyatád, Kispeszt 1., Losone áll., Pécs városi, Bonyhád rk. 3. Képző: Székesfehérvár r. k. 4. Felsőkeres.: Budapest I. ker. fiú, Békéscsaba közs., Zalaegerszeg áll., Baja áll. női.

Látjuk tehát, mily nagyszerű munkásság folyik az egész ország iskoláiban e téren és mily nagy távlat nyílik itt a cserkészek közreműködésével, hiszen őket fogadalmuk is kötelezi az állatok védelmére.

Fodor Árpád

Kutyatejen nevelt oroszlánkölykök

Csikorogva ropog a lábam alatt a frissen lehullott hó, amint az Állatkert oroszlánháza felé megyek. 9 fokot mutat idekint a hőmérő. Belépek a két oroszlánház kapuján és egyszerre afrikai éghajlatban találok magamat. A ketrecekben tigrisek és oroszlánok egyenként és párosával. Az utolsó ketrec után kis fajitj van. Emögött rejtőzik a budapesti Állatkert legújabb nevezetes-

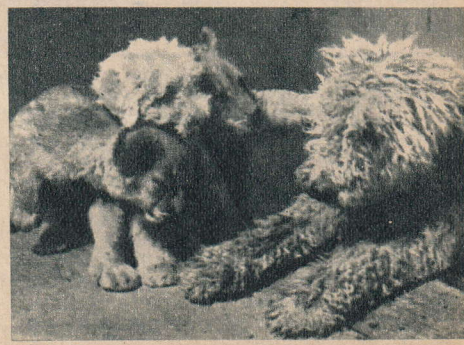
sege. Átlépek a korláton és óvatosan eloldalgok az ajtó felé, miközben 4-5 centiméteres karmocskák nyúlnak felém a rács mögül. Benyitok a kis, jól fűtött szobába, bent egy nagy faladában két oroszlánkölyök játszik egy hófehér komondorkölyökkel.

Két hónappal ezelőtt az Állatkert Erzsi nevű oroszlánjának két szép kölyke született. Erzsi egy ideig hűségesen nyalagatta és szoptatta a kisdedeket. Három hét múlva azonban elhanyagolta, éhezni hagyta szegényeket és szoptatósajkjáról kellett gondoskodni. Erre a szolgálatra éppen megfelelőnek mutatkozott Zsuzsi, egy borjú-nagyságú szép magyar komondor. Zsuzsinnak volt egy kölyke. Ezzel együtt áttelepítették az oroszlánházba. Ettől kezdve a kis komondor és a két oroszlánkölyök tejtestvérek lettek.

Mikor a ládához lépek, a kutyus az első hívó szóra hozzám szalad, megszagolja és nyaldossa a kezemet. A két kis oroszlán azonban fogvicsoritva húzódik hátra. Hát a kutyatej az oroszlánban csak nem válik kutyavérré. Pár perc múlva azonban úgy megbarátkoztunk, hogy az oroszlánok is az ölemben játszadoznak és ők is pofogtatják a feljűk dobott rongylabdát.

A barátkozás tehát már megtörtént, most jön a fényképezés. Magnézium-felvételről szó sem lehet, mert a lobbanástól az egész állatsereglet megvadulna. Tehát reflektorral kellett megpróbálnunk. És attól csakugyan nem féltek, sőt azt hitték, hogy kísütött a nap és hanyattfekve süttették a hasukat. No most elő a géppel, lássunk a felvételhez! Barátságos arcot kérek!

Vörös István
31/6 csapattiszt.

Irország

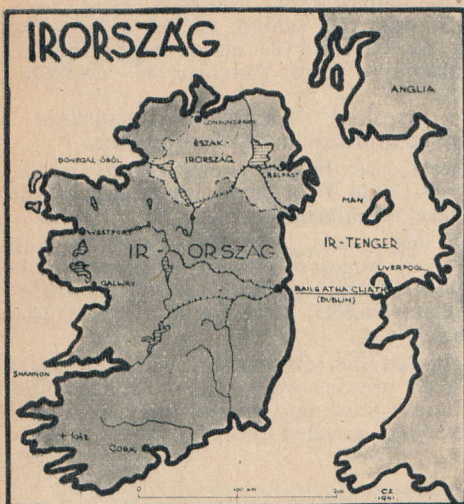
STOWASSER

ELSŐ MAGYAR HANGSZERGYÁR

Budapest, II, Lánchíd utca 5

Réz-, fafúvós és vonóhangszerek legolcsóbb beszerzési forrása. Magyarország egyedüli precíziós gépekkel felszerelt hangszergyára. Javítás — vétel — csere.

A most dúló második világháború idején nagyon sokszor halljuk a kicsiny Írország nevét emlegetni. Írország az egyetlen angol dominium, amelyek nem visel háborút a Németbirodalom ellen.

Nem árt, ha a sokat hallott és sokat szenvedett, önállóságáért anynyit küzdött Írországról néhány szóval megemlékezünk.

Az Ír szigetet a gyakran viharos Ír-tenger választja

el Anglia földjétől. Területe nem nagy, kerekén 83.000 négyzetkilométer. A sziget belseje alacsony, meglehetősen egyhangú terület, amelyen sok földhát húzódik végig. Néhány kopár hegycsoportja jobbára csak a partvidéken van. Éghajlata nedves, enyhe (óceáni). A közelében elhaladó Golf-áram melegíti télen. Európa legnyugatibb területe és az uralkodó nyugati (óceáni) szelek nagyon sok esapadékot hoznak területére. A sok esapadék (2000 mm-en felül) nem kedvező a földművelésnek. Különösen a gabona nehezen bírja ezt a sok nedvességet. A zab és a burgonya a főtermény. A sok eső azonban nagyon dús, örökké friss legelőket eredményez és elsősorban ennek köszönhetik az írek virágzó szarvasmarhatenyésztésüket. A burgonyán és a zabon kívül még a len az, ami nagy jelentőséggel bír a sziget termelése szempontjából. A híres angol lenvászon főképpen az Ír szigeten termelt lennek köszönheti jó hírnevét.

Ásványi kincsekben szegény. (Köszén, vas, ólom, márvány, kevés arany és ezüst.)

A szigetország története rendkívül sok szomorú lapot jegyez föl. Az írek kelta származású skótok voltak, akik törzsekben éltek. Az V. században a skót Patrik vétette fel velük a kereszténységet. A VI. században már sok hittérítő működött közöttük. Írország meghódítását II. Henrik angol király kezdte meg 1167-ben, amikor az írek még viszálykodó törzsfőnökök uralma alatt állottak és az egyik törzsfőnök segítséget kért az angol királytól. Innen kezdődik az ír nép kálváriája. A hódító angolok az íreket kiforgatták földbirtokaikból, s az elrabolt ír földeket angol földesuraknak,

angol telepeseknek juttatták. Írország a bérlő parasztok országává lett. A reformáció idején az írek hűek maradtak vallásukhoz, ami még végzetesebb tette sorsukat. Évszázados harcok következtek az angol uralom ellen. Akik nem bírták a harcot, azok kivándoroltak Amerikába, vagy Ausztráliába. Ez a magyarázata annak, hogy az ír nép nagyobb része (8 millió) ma idegenben él.

Az angolok üldözték az írek vallását, amely az íreket az elnyomatás legsúlyosabb napjaiban is egyesítette. Volt idő, amikor a katolikus írek hivatalt nem viselhetek, ír kereskedők Angliába szabadon nem utazhattak. Az írek országgyűlésének nem volt egyéb joga, mint az angol titkos tanács utasításainak elfogadása.

Gazdaságilag sem tudott Írország talpraállani. Fejlődő iparát megfojtotta a hatalmas angol ipar, a szegény ír paraszt meg alig bírta megfizetni az elviselhetetlen földbérket.

Az évszázados hosszú szabadságmozgalmak csak legújában érték el céljukat: Írország függetlenségét. Az angolok ragaszkodnak ugyan a perszonális unióhoz, de az írek most még ezt sem akarják. Most fájó sebe még az ír népek, hogy az Ír sziget északi fele: Ulster még nem egyesülhetett az Ír szabadállammal. A megegyezés útjában főleg az áll, hogy az északi rész maga nem akar hallani az Angliától független életről, mivel ezek nemcsak vallásukban, de életfelfogásukban is teljesen Angliához tartozónak érzik magukat. Írország területe 63.000 négyzetkilométer. Lakóinak száma kb. 3,5 millió. Ulster területe 13,5 ezer négyzetkilométer, kb. 1,5 millió lakóval.

Írország (vagy ahogyan ők nevezik: Eire) népe ma főleg mezőgazdasággal foglalkozik. A földművelést állami kölcsönökkel igyekeznek magasabb színvonalra emelni. Fokozzák az exportot és különösen cukorrépat, élő állatot, tejet, vajtat és lent szállítanak külföldre.

Az ország fővárosa Dublin, kerekén félmillió lakóval.

Az írek egyetlen vágya ma az, hogy hagyják őket nyugodtan dolgozni hazájuk fölvirágztatása érdekében. Még az angol nyelvet is el akarják dobni s az elfelejtett ősi kelta nyelvüket igyekeznek föltámasztani. Állami hivatalt ma már csak az kaphat, aki az ősi nyelvet jól beszéli.

A kialakuló új Európa talán ennek a sokat szenvedett kis népek is meghozza a teljes, Ulsterrel is egyesült Nagy-Írországot.

Fogarasi László

A Budakalászi Textilművek 1940. évi közgyűlése

Köztudomású, hogy még 1939-ben a Budakalászi Textilművek Klinger Henrik Rt. teljes részvénytárcájára a régi tulajdonosok kezéből nagyobbik részében svájci, többi részében USA-beli érdekeltség kezébe ment át.

A Budakalászi Textilművek Rt. most megtartott 1940. évi rendes közgyűlésén már a két évvel ezelőtt rekonstruált igazgatóság — a közelmúltban lefolytatott rendkívüli közgyűlésen az új részvénytulajdonosok kívánságára megválasztott tagokkal kiegészítve — reprezentálta az új idők szellemének megfelelő érdekeltséget.

Az igazgatóság tagjai magyar részről: vitész Balonyi Ágoston, gróf Khuen-Héderváry Károly és dr. Komarniczki Roman, aki egyben a vállalat administrateur deleguée. A svájci részvényeseket dr. Fritz Schöni, a svájci érdekeltség elnöke és Rudolf Konrad Lutz textilnagykereskedő, az új svájci fő részvényesek egyike — mindketten zürichiek, — míg az Egyesült Államok-beli részvényeseket E. J. Owens delavarei nagykereskedő képviseli az igazgatóságban.

A felügyelőbizottságba a már eddig is megválasztott dr. Fodor Lajos ügyvéd, dr. Irmey Lajos ny. miniszteri tanácsos és Ocskay László vállalati igazgató mellé a svájci érdekeltség ugyancsak delegált két új tagot,

Karl Appenzeller zürichi textilgyáros és Wilhelm Bühler zürichi gyárigazgató, hites főrevizor személyében.

A közgyűlés által jóváhagyott 1939. üzletévi zárszámadás a vállalat további fejlődéséről számol be. A vállalat saját tőkéinek összege P 3,982.000.—. A munkabérek és szolgálati illetmények összege P 1,751.000.—, a szociális terhek P 118.000.—, a közterhek P 251.000.— tettek ki. A kimutatott P 288.027.47 nyereségből, melyben a megelőző évről előhozott P 17.656.91 is bennfoglaltatik, a közgyűlés az igazgatóság javaslatára részvényenként 12.— pengő osztalék fizetését határozta el.

A közgyűlés elismerését fejezte ki Mössner József m. kir. kereskedelmi főtanácsos, vezérigazgatónak azért az értékes munkáért, mellyel a mérlegben mutatkozó eredményeket a mai rendkívüli nehéz viszonyok között kitermelte. Egyben megbízta a közgyűlés azzal, hogy elismerését a vállalat ügyvezetőivel, főtisztviselőivel és alkalmazottaival is közölje. A közgyűlés ebben a dícséretben külön kiemelendőnek tartotta azt aényt, hogy ezt a kiváló munkateljesítményt a vállalat azzal a vezetőséggel és tisztviselői karral érte el, melynek összetétele, mint u. n. közszállító vállalatnál, 1941 június 30-án már az 1939: IV. t.-c. teljes végrehajtási képét mutatja.

A nagy szerű terv.

Cékla Pepi óra közben arra lett figyelmes, hogy hátulról húzágálják a kabátját. Egyszeribe tisztában volt azzal, hogy ez mit jelent. Levelet hozott a posta. Szeplős képével nem fordult hátra, sőt ellenkezőleg, nagyon is úgy tett, mintha mohón figyelne a tanár úr előadására, ugyanakkor azonban jobb mancsát óvatosan hátranyújtotta és kisvártatva csakugyan érezte, hogy papírlapot dugnak az ujjai közé.

Csakugyan levél érkezett, mégpedig Csikós Pistától, kedvbéli barátjától, amint az aláírásról nyomban megállapította. Ezután még magasztosabb ábrázatot vágott Pepi és suttymban olvasni kezdte az ölébe rejtett levelet:

„Pepikém — szólt az írás, — bárcsak házitanító ne lenne a világon! Az enyém Európa legkiálthatatlanabb házitanítója és eltökélt, hogy forralok ellene valamit. Ebben azonban szükség van a segítségedre. Kapsz érte két új ceruzát. Számíthatok rád? A többit élésszól. Ölel a te feldült Pistád.”

Az izgatott levélre nyomban válaszolt Cékla Pepi. Csak ennyit:

„Uram! Kardom és lovagias érzületem az öné. Le a házitanítókkal! Pepi.”

Hát éppen kárdról nem esett szó, ellenben sok más egyébről, amikor Pista elkeseregte panaszait és elmondta tervét. Pepi ezúttal is rövid volt: válaszul szeplős képével csak egy nagyot bölintott beleegyezőleg. Sőt még mosolygott is, mert a tervet nemcsak kitűnőnek, hanem felségesen élvezetesnek találta.

Délután Pista vidámabban nyitotta ki szobája ajtaját a házitanító előtt, mint egyébkor.

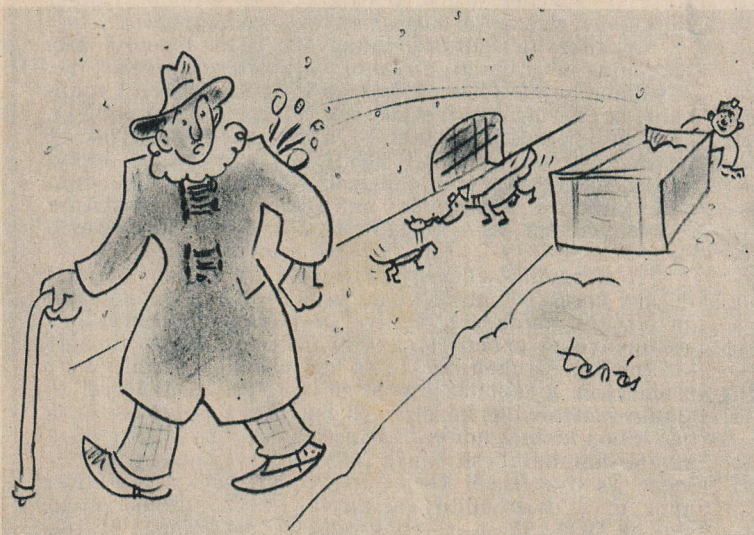
— Na, készültünk, készültünk? — kérdezte a tanító.

— Ó, nagyonis — nevetett magában Pista és az egyébként kínvallatásnak tűnő óra ezúttal gyorsan pergett le.

Mikor az utolsó tankönyvet is félretették, Pista kitekintett az ablakon a téli tájon és szelíden megjegyezte:

— Milyen nagyszerű hó van...

A házitanító úr mit sem sejtett a célzatos megjegyzésből. Elbúcsúzott és kisvártatva szapora léptekkel kilépett Pistáék házának kapuján. Pista pedig ezalatt sebes iramban az utcára néző ebédlőjük ablakához vágott és orrát az üvegre tapasztva mohón figyelt.

Cékla Pepi egy homokláda védelme mögül intézte támadását.

— Hopp — fedezte fel az utcán hamarosan a házitanító alakját, — ott megy ni...

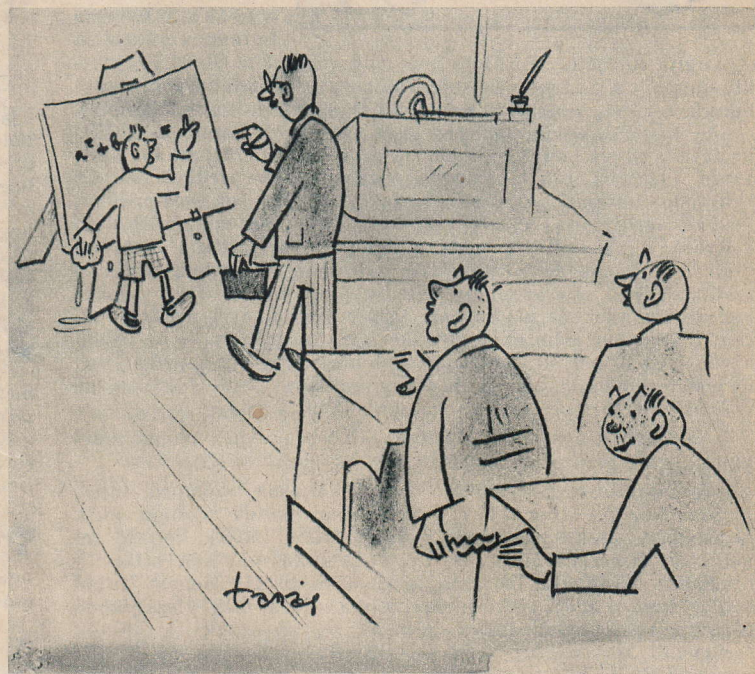
Alighogy megtette felfedezését, örömmel látta, hogy pázar terve a legjobb vágányon szalad. Amint a tanító úr ugyanis a túloldalra ért, hirtelen és élesen egy hóbomba csapta félre a kalapját. Pepi tüneményes munkába kezdett!

— Kutya meg a macska! — kiáltotta ugyanekkor a házitanító és gyorsan megfordult a dobás irányába.

Kémlelt, fürkészett, de bizony nem látott senkit. Persze hogy nem, mert Cékla Pepi egy nagy homokosláda védelme mögött intézte támadását.

De még milyen ügyesen... Alighogy visszafordult Pista „kínzó mestere”, új hógolyó surrant a levegőben és a lövedék a célbavett kabátján puffant széjjel. Az előbbi jelenet pedig újra megismétlődött, mert Pepi, mint a villám húzódtott a láda mögé.

Pista egyszer volt életében cirkuszban — tavaly vitte el a bérmapapája — és minden vágya az volt, hogy újra elkerülhessen oda. Hanem most úgy érezte, hogy az a jelenet, ami előtte lejátszódik, minden cirkuszi díszelőadásnál

Érezte, hogy papírlapot dugnak ujjai közé...

többet ér. Mi tagadás, Pepit is magával ragadta a hév, meg a gyönyörűség és további hógolyóit is remek lendülettel, biztos találatokkal küldte a cél felé.

A házitanító úr pedig el kezdett gondolkodni. Bölcsen, mélyen és gyorsan. Nem volt nehéz kitalálnia, hogy egy gyerek dobál és semmi kedve nem volt bármilyen suhancsal is kergetőzni. Hanem amikor hátat fordítva tovahaladt, kivette zsebtükrét és megpillantotta az előmerészkedett, mit sem sejtő szeplős fiút, Cékla papa kétes büszkeségét, Pepit, akit nem egyszer látott már Pistával.

— Ahá... — tűnődött még magában tovább a házitanító, amint biztonságosabb tájékon kanyarodott be — Pista ezért emlegette, hogy milyen remek hó van!

A másnapi órán aztán úgy tett, mintha semmi sem történt volna. Hanem a tanulás végeztével így szólt:

— Milyen remek hó van... Milyen hó is? Februári hó. Hát, kedves Pista, a jövő órán nemcsak a napi anyagot adom fel, hanem ismétlésül kikérdezem mindazt, amit — február hóban tanultunk. Ha pedig nem megy úgy, olyan simán és gyorsan, mint, mondjuk, egy hógolyó, akkor szólok a kedves papának!

Pista megértette a célzást és olyan fancsali képet vágott, mint három ecetes uborka.

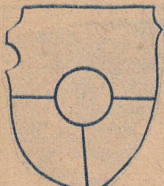
Undi Imre

REJTVÉNYEK

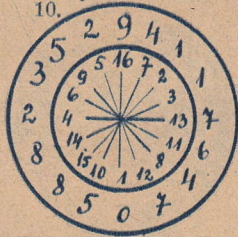
A megfejtéseket levelezőlapra írva a következő címre küldd: „Magyar Cserkész rejtvény, Budapest, V., Nagy-Sándor-utca 6.” Beküldési határidő: 1941 február 27.

Az 1941 január 15-i számban közzét rejtvények helyes megoldása:

1. Kerekpár.
2. Az egér a kesztyűben nem szaladhat.
- 3.
4. Korom, barom, álom, lom, som.
5. Budapest, Calvin tér.
6. Kecskemét.
7. 8. 9. 10. Gyula.

4. Az éjjeliőr ne aludjon, hanem őrködjön.

Rejtvénymegfejtők jutalmazása:

A Cserkészbolt díját kapja: Szabados Tibor, Gyula, és Jóbál Zoltán, Cegléd.

Könyvjutalmat nyert: Polgár Kornél, Győr és Zahoránszky László, Akasztaltna. 2 esomag „Prince of Wales” kétszersültet (adja Glasner Ede rt., Budapest, V., Szt. István körút 6). Sallai Tibor, Újpest.

1 darab keretezett képet nyert: Padányi Márkus, Budapest (adja: Hoffmann Ferenc képkereskedés és képkeretgyár, Budapest, IV., Gerlőczy-utca 5).

1 darab fotópasztell felvétel (készít Diskay fényképszéki műfiterem, Budapest, Rákóczi-út 18), nyerte: Kertes István, Budapest.

1. Mi a csattanó?

Megfejtésül beküldendő az alanti kis tréfa csattanója, vagyis a fiú válasza az apja kérdésére.

Meglátja az apa, hogy fia a tanulásztal mellett könyököl és a levegőbe bámul ahelyett, hogy tanulna. Rá is szólt:

- Miért henyélsz, Sanyi?
- Nem henyélek, apukám!
- Hát mit csinálsz?
- Tanulok!
- Már hogy tanulnál, mikor könyv sincs a kezében?
- ? ? ? ? ?

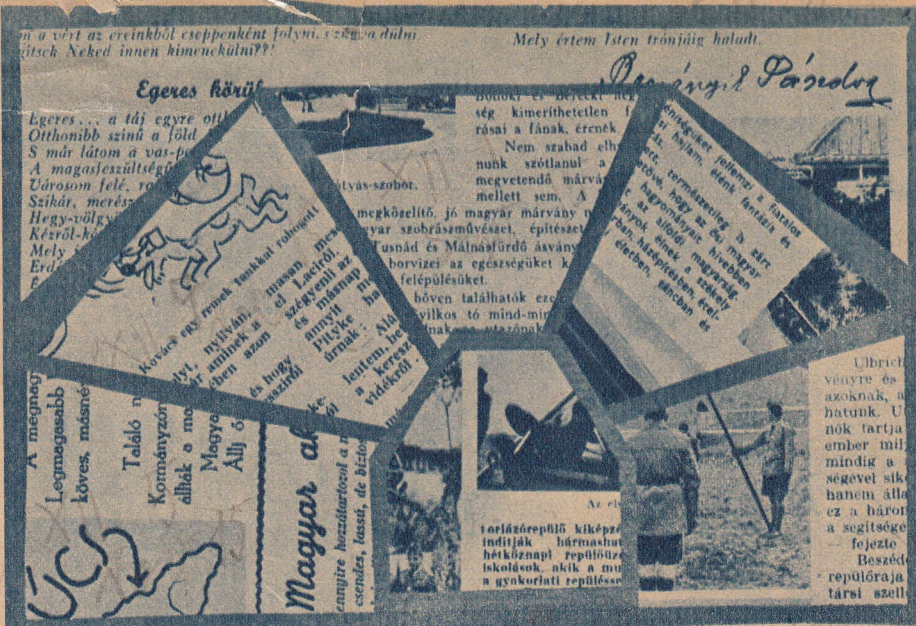
2. Keresztrejtvény, meghatározások nélkül

1	e	s	2	o	3	e	k	4	e	
s		5	t	6	u	l		l		
7	t	8	e		9	t	ó			
	10	r	á		11	t	ó			
12	m	ó		13	f		14	t	15	l
ó		16	t	a	17	r			v	
18	i	d	e		19	m	s	ó		

Sajnos, az alanti keresztrejtvényünk vízszintes és függőleges sorainak meghatározásai elvesztettek, fejtétek meg tehát anélkül! Természetesen az üres közkákba csak olyan szavakat szabad beírni, melyek egymással összefüggésben és magukban is értelmes jelentést adnak. Megfejtésül a rejtvény kicsinyített és kitöltött rajza küldendő be.

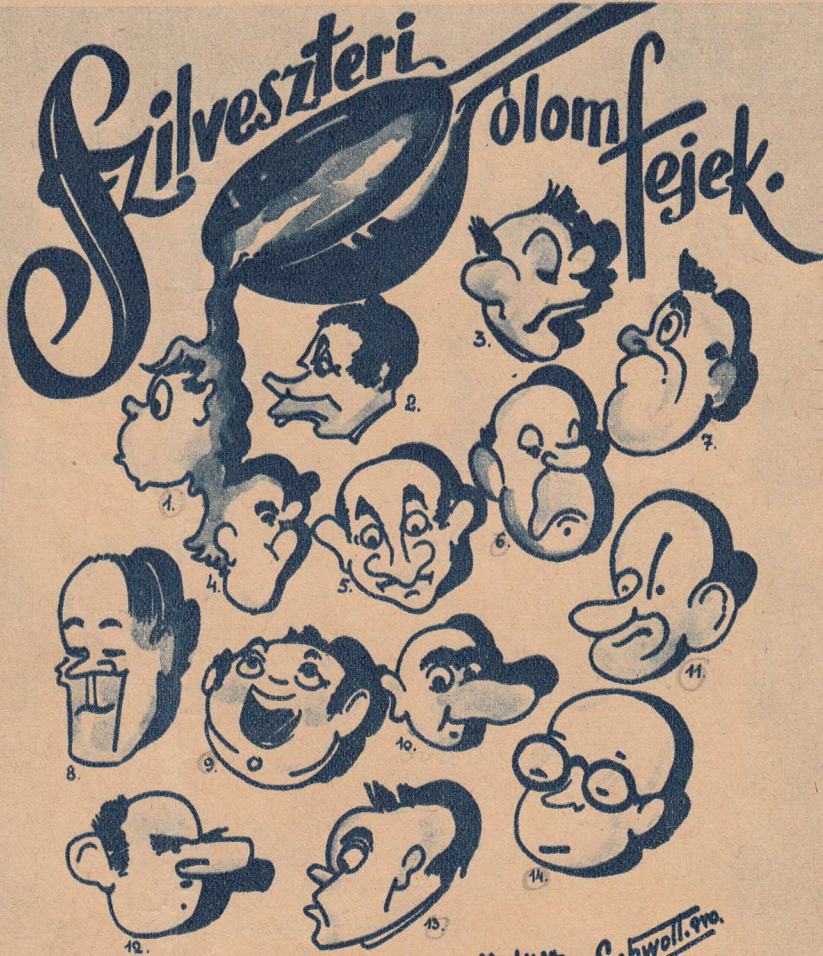
A Magyar Cserkészszövetség hivatalos lapja. Kiadja a Magyar Cserkészszövetség. A szerkesztésért és a kiadásért Koseh Béla dr felel. Előfizetési ára 6 pengő. Cserkészeknek, leventéknek, tanulóknak egy évre 3 pengő (egy összegben küldendő be!). Vállalatoknak, jogi személyeknek egy évre 25 pengő. Egyes szám ára 30 fillér. A postatakarékpénztári csekk számla száma: 31.428. A szerkesztőség és kiadóhivatal címe: Budapest, V, Nagy-Sándor utca 6. Cserkészház; telefonszáma: 116-726.

Nyomatott Tolnai Nyomdai Műintézet és Kiadóvállalat R.-T. mélynyomó körforgógépein, Budapest, VII, Dohány utca 12

3. Rejtvény és mégsem rejtvény!

„Oh, én a „Magyar Cserkész” minden számát betűről-betűre elolvasom!” Ezt szoktad mondani, igaz? Hát lássuk csak, legalább részben így van-e! Állapítsd meg, hogy az alanti laptreredékek a Magyar Cserkész melyik számából valók. Könnyítésül eláruljuk, hogy csak ¼ évig kell visszamenőleg megerőltetned az agyacskádat.

4. Jó megfigyelő vagy-e?

Karikaturarajzolónk Szilveszterkor éjfélkor ólmot öntött. Csudálatos ólomfejek esöpögték ki a kanálból. Mindmegannyi egyéniség: A nyugodt, az óvatos, a kételkedő, a bohém, a tudákos, a csodálkozó, a közömbös, a vigkedélyű, a kényes, a szemlélődő, a szemfüles, az öntelt, a mókaesimáló és a fölényes. Művésznök lerajzolta és behozta őket a szerkesztőségbe. Egyet azonban elfelejtett. Nem írta oda, hogy melyik ólomfej milyen egyéniség. Sokáig törtük a fejünket, de nem tudtuk megoldani a kérdést. Végül is rátok gondoltunk. Ha jó megfigyelők vagytok, írjátok meg, hogy melyik fej alá milyen aláírás tartozik a fentiek közül.

öntötte: Schwaltz, G.

HIRDETMÉNY.

Szigorított rendszabályok léptek életbe a nyersanyaggyártás terén! Tagjaink egyenruhaellátását a nehézségek ellenére biztosítottuk. Vásárlásnál az alantiakat kérjük szem előtt tartani:

A Cserkészbolt Szövetkezet üzletei:

Budapest, V, Nagy-Sándor u. 6,
Budapest, VII, Rákóczi út 67,
Debrecen, Ferenc József út 26,
Sopron, Deák Ferenc tér 18,

valamint 20 vidéki lerakata, szabályos egyenruhát csak cserkészigazolvány, vagy vásárlási igazolvány alapján, vagy a csapatparancsnokságoknak szolgáltatnak ki. Postai megrendelésnél a cserkészigazolvány számát, illetve a rendelő cserkészminőségét közölni kell. Vásárlási utalvány a csapatparancsnokságok útján igényelhető.

CSERKÉSZBOLT SZÖVETKEZET
 IGAZGATÓSÁGA.

Esőben-hóban

egészséget véd a sokszorosan kipróbált minőségű

Gránit vihartakabát,

I. sz.	180 cm.	testmagasságig	P 32.—
II. „	172 „	„	P 31.—
III. „	164 „	„	P 30.—
IV. „	156 „	„	P 29.—
V. „	148 „	„	P 28.—
VI. „	140 „	„	P 27.—

erős, impregnált sátor szövetszövetből, olívdzöld színben, dupla vállal, vihargombolással, nagy ferdevágású zsebekkel.

Autótető vihartakabát,

I. sz.	180 cm.	testmagasságig	P 38.—
II. „	172 „	„	P 36.50
III. „	164 „	„	P 35.50
VI. „	156 „	„	P 34.50
V. „	148 „	„	P 33.50
VI. „	140 „	„	P 32.50

a legnehezebb impregnált autótető sátorvászonszövetből, olívdzöld színben, dupla vállal, nagy zsebekkel.

Áruinkat elsősorban tagjaink számára tartjuk fenn!

A cserkészbolt tagjai (üzletrésztulajdonosok) főüzleteinkben való vásárlásnál 5% engedményben részesülnek üzletrészüik számának megadása mellett. (Kérjen ismertetőt!)